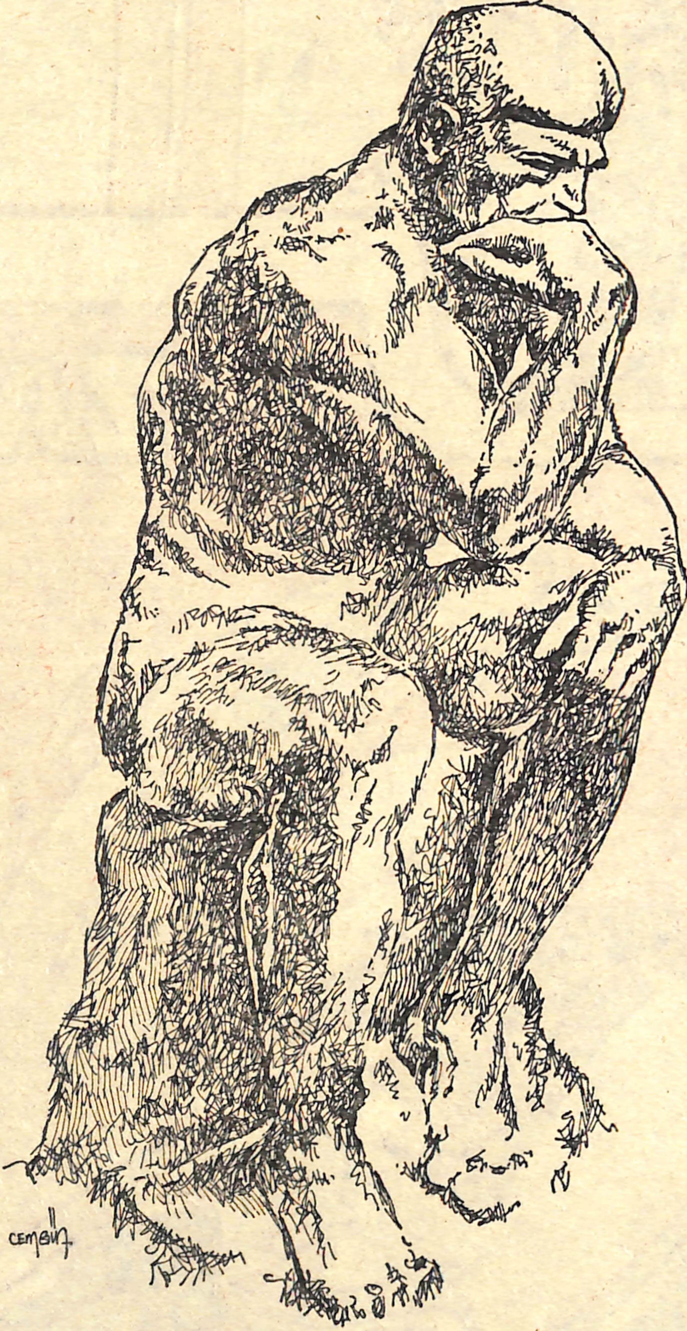
43-77

Akbaba

KAPTANLAR VE KRALLAR!

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 43 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 19 Ekim 1977 — Fiatı 4 TL.

Baş Parmak Reformu

EN sevdiğimiz temcit pilâvlarından biri olan toprak reformu konusu yine su yüzüne çıkar gibi oldu son günlerde. En sevdiğimiz aşçıbaşılardan biri olan Necmettin Usta ise ilginç demeçlerle kepçeyi küt diye indirdi uzanan ellere.

Bu ülkenin binbir sorunu var. Dokuzyüz doksandokuzunu bir yana bırakıp ikisinin üstünde duralım: Kırda topraksızlık, kentte konutsuzluk. MC'den, ya da ikinci baskısından bunlara çözüm beklemek aşırı iyimserlik olur. Çünkü bu adamları ön plânda bol konutlularla bol topraklılar seçti. Hem oy vermeyin, hem de yardım bekleyin. Siz de iyisiniz.

Onlara oy vermiş olsaydınız durum değişik olurdu kuşkusuz. Yine topraksız ya da konutsuz kalırdınız ama, hiç değilse «Bunları ben seçtim,» diye avunabilirdiniz. «İstemezsem oyumla yine aşağı indiririm tümünü. Eğer dört yıl sonra sandığa gidecek güç kalırsa bacaklarımda...»

Siz onlara oy vermediniz diye onlar sizin sorunlarınızı tümüyle kulak arkası edecek değiller elbet. Bağışlamak büyüklüğün şanındandır. Onların büyük gönüllerinde size de yer bulunur, korkmayın. Sizi de düşünürler. Sırası gelince. Hac mevsimi geçsin, enerji sorunu çözümlensin, Boğaz'a ikinci gerdanlık takılsın, Libya ile ortak yatırımlar gerçekleşsin bir. Sonra ne var sırada? Konut sorunuyla toprak reformu. Dişinizi sıkıp bekleyiverin. Artık üç ay mı olur, üç yıl mı, üç seçim mi?..

Eğer beklemek istemiyor, bu konuda kendi başınıza bir şeyler yapmak istiyorsanız, yine sizi kınayan çıkmaz. Özel girişimcilik kötü mü Sırtınız bile sıvazlanır.

Ne var ki, yaratıcı olmalısınız. Sözgelimi kendi toprak reformumu yapıyorum diye garip bir ağanın tarlasını gaspetmeye kalkmak yakışık almaz. Ya da ne bileyim, konut sorunumu çözümlüyorum diye sahipli arsaya gecekondu kondurmanın hiçbir şirinliği yok.

Düş gücü gerekli, düş gücü. Toprak mı kazanmak istiyorsunuz? Doldurun denizi. Hem de bir tarlalık değil, yüzlerce dönümlük yeri doldurun. Konut mu yok? Bu toprağa evler yapın. Derme-çatma gecekondular değil, beşer-altışar katlı, ama yine derme-çatma apartmanlar dikin. Bir daireyi elinizi öpene bir milyona satın. Ne konut sorununuz kalır, ne bir şey. İsterseniz Topkapı Sarayında oturursunuz ondan sonra.

Topraksızsınız, öyle mi? Gerekli kilitlere gerekli anahtarları sokup gerekli kapıları açarsanız, cami avlularının bile tapusunu üstünüze çıkarabilirsiniz. Ama sizin istediğiniz cami avluları falan değil de yoksulluktan kurtulmak için ekip biçeceğiniz küçük bir tarla ise, orada biraz durun. Bu ülkede istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Ama çaresizlikten yapmamanız koşuluyla. Biz ulusça yoksulluktan hoşlanmayız. Yoksulların yoksulluktan kurtulma çabaları da, yoksulluğun varlığını akıllara getirdiğinden ötürü sevimli değildir.

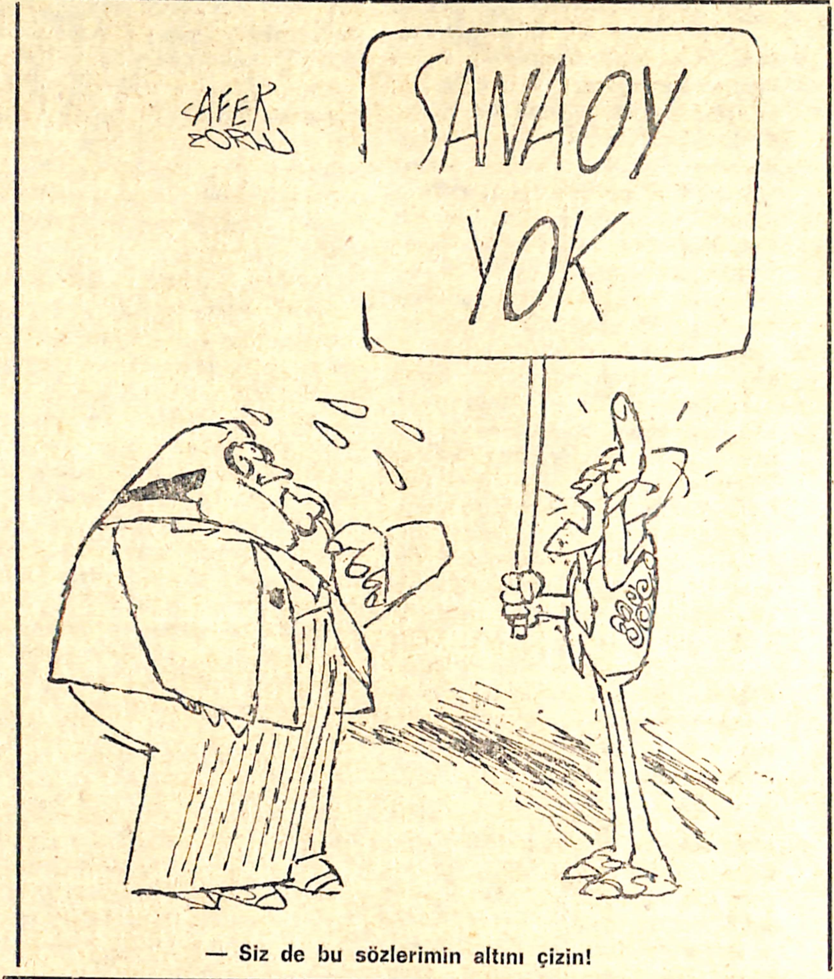
Zenginliğinse kötü bir yanı yok. Zenginken daha zengin olmaya çalışmanın da. Bu yüzden, bazı büyük toprak sahiplerinin devlet kapısına gidip yüz sürmelerini fazla eleştirmek istemiyoruz.

Bay Erbakan'ın, «Devletin görevi büyük toprak sahibinin elinden toprak almak değil, ona yardımcı olmaktır,» demesini de.

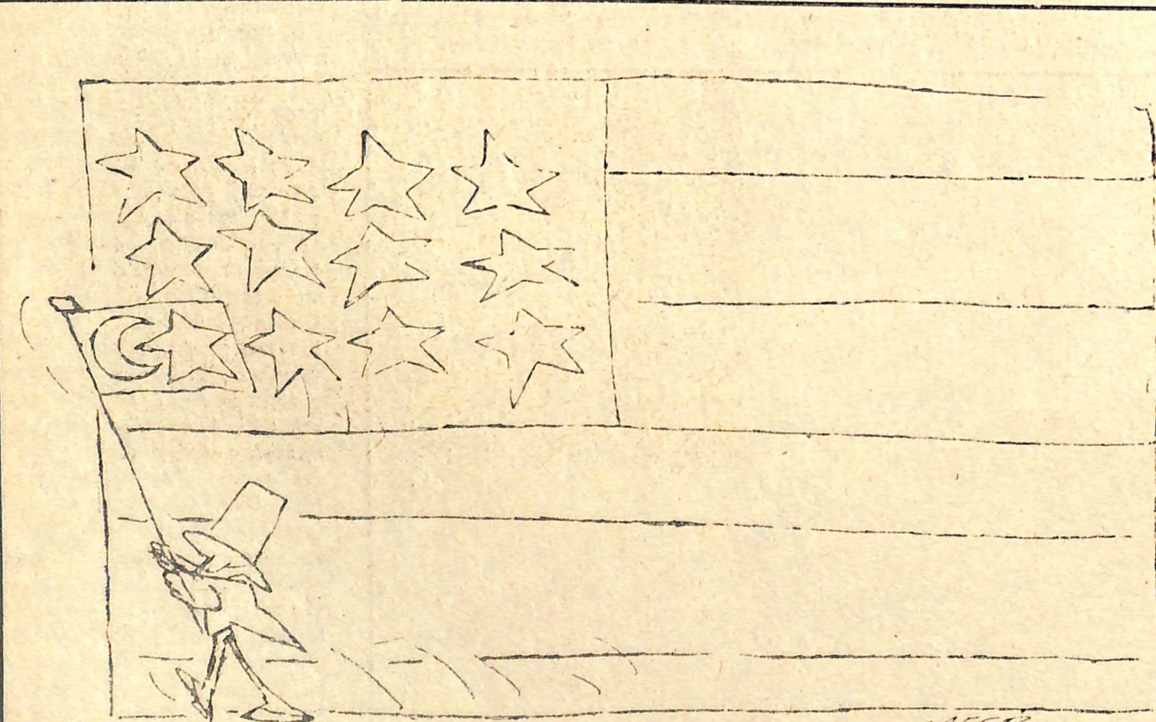
Roma İmparatorluğu günlerindeki gibi, bir arenanın çevresine kurulmuş oturuyoruz. Kaplanlar, bir takım gaipleri parçalayıp gövdeye indiriyorlar durmaksızın.

Parçalanan garipleri boşverip kaplanları alkışlamak zevk meselesidir diyelim. Ama insaf! Hiç değilse kaplanların yardıma gereksindiğini söylemeyin bari.

AKBABA

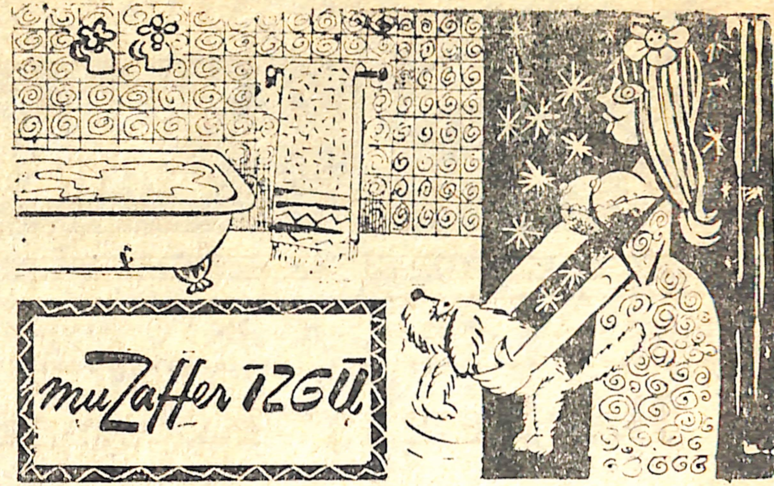

— Siz de bu sözlerimin altını çizin!

Yazısız

TORNİSTAN

«AT ÖLÜR, KIRAT KALIR; MİLLET ÖLÜR SÜLMAN KALIR»

BU sözü aslında arabacı Sülman söylemiştir. Sülman, çok akıllı bir arabacıdır. Arabası da o denli büyüktür ki, önüne kıratını koştuğunda, ardındaki arabasına bazan 184, bazan 190, bazan da 229 kişi atar. İyi kırbaç kullandığından, virajları almakta üstüne yoktur. Kırbacı şaklattığında kırat, şaha kalkar, en keskin virajları hoppadak döner. Devrilecek gibi olsa bile arabası, bir öne kırbaç, bir ardına kırbaç şaklatır, «iyi tutunun» diye bağırır, arabanın içindekiler sımsıkı birbirlerine yapışırlar, ve sağ salim virajı atlatırlar. Bazan bazan, çok keskin virajlarda arabadan savrularak, bir kişinin, iki kişinin düştüğü görülür, ama arabacı Sülman onları geri dönüşünde toplayacağını bildiği için hiç aldırmaz. Arabadan düşen kişiler, bazan başka arabalar binip, Sülman'ın arabasına yetişmeğe çalışırlar, Sülman bu düşenlere çok kızar ama, iki araba yan yana geldiğinde, «Atla hadi atla» diye bağırır. İşte bu kişiler bir daha arabadan düşmesinler diye, Sülman onları yanına oturtur, kıratın geminin bir ucunu da onların eline verir.

Pekiyi, arabacı Sülman, niçin öteki sözü de etmiştir, «Millet ölür, Sülman kalır» sözcüğünü. Ha şunun için etmiştir. Çünkü Sülman trafik kurallarına hiç uymaz. Kırmızı ışıkta yayalara hiç dikkat etmeden kırbacını şaklata şaklata yaya geçitine dalar, bu sırada çok telefat verir. Gencecik insanlar yaya geçitinde ölürlerken, «Deh benim kıratım» diyerek gemin ucunu bırakıverir. Kırat uçarak bildiği yoldan gider. Arabacı Sülman nedense, «Sola dönülmez» kuralına harfi harfine uyar da, «Sağa dönülmez» yazan yerlerde, inadına inadına sağa döner. İşte bu arada da çok telefat verir. Alman kamyonlarıyla, İtalyan kamyonlarıyla yarışmağa çalışır. Kamyonları geçemez ama, yine de «Geçtim» der. Yaptığı trafik hatalarının hiçbirini kabul etmez, sıkıştığında, «Hatayı ben etmedim, nah araba etti,» der.

Pekiyi, hiçbir polis arabacı Sülman'a ceza yazamaz mı?

İşte bir kezinde üç polis bir araya gelip, onu kıstırıp ceza yazmışlardı da, arabacı Sülman bu cezadan da kurtulmasını bilmişti. Arabadan şapkasını alıp, çekip gitmişti. Kıratın huyunu suyunu bilmeyen polisler, trafik çok sıkıştığından, arabayı da yerinden oynatamadıklarından, arabacı Sülman'ın da karşıdan atını kışkırtmasından ötürü, sonunda yine Sülman arabasının başına geçmeyi başarmıştır. Bu arada bazı dükkân sahipleri de Sülman'ın arabasının başına geçmesine yardım etmişlerdir.

«İTLE YATAN BİTLE KALKMAZ»

AY vallahi rica ederim şekerim yâni, kim demiş «İtle yatan, bitle kalkar» diye. Çok ayıp doğrusu, bu doğrudan doğruya bize hakarettir. Hayır hayır, bu benim «Zizi» cime hakarettir. Ay hiç hakarete gelemez Zizi'cim çok alıngan bir hayvandır. Köpektir mi, ay ne ayıp, ne ayıp, ayol o hayvan, köpek değil ki, bir defama efendim soyu yüksek, efendim bir defama çok pahalı bir hayvan. Ay hayvan demeğe bile dilim varmıyor. Öyle anlayışlı, öyle zeki bir çocuktur ki o, bir eşi daha yoktur. Ayol bugün istesem, on bine, on beş bine ne çocuklar satın alırdım, ama ben bu hayvana otuz bin saydım. Ah canım, feda olsun sana otuz binler, yüz otuz binler, Suzi ablacın bile feda olsun, ay bir tek tüyünü bile hiçbir şeye değişmem. Hangi terbiyesiz etmiş o sözü bakiyim, «İtle yatan, bitle kalkar» demiş, gel benim «Zizicim, gel benim bir tanem...» «Oh ablası sevmiş onu...» ...«Yedin mi bifteğini hayatım, içtin mi sütünü?».. «Ay bu hayvancık, bu sütü sevmedi, yoksa sütünü de mi Avrupa'dan getirtsem ne yapsam acabam?»

Benim Zizim her gün iki kez banyo yapar, kokulu Fransız sabunlarıylam. Şampuanı bilem İsviçre malıdır. Ayol berberi bile var Zizicimin. Kısa kestirdim bu defacım, öyle de bir yakıştı ki. Terzisi bayılıyor Zizicime, kış girmeden ona öyle kürklü bir palto dikecek ki, ha ne diyorlar, ay aklımın ucundaydı, ha kuruvazeymiş bu yıl moda. Kuruvaze paltonun altına, önü sim işlemeli penye gömlek. Ah ne de yakışacak benim Zizi'me. Altına bir de pamuklu külot hayatımın, naylonlar jarseler sağlıklı değil hiç. Çok çişe çıkıyor, zavallımın neşesi kaçıyor. Yarın doktoruna gidecek, amcası onu çok sevecek, gelmiş benim Zizim diyecek. Niyetim bu muayenesinde dişlerini temizletmek. Sonra, bazan burnu akıyor, ona da bir iyice baktıracağım. İlâcı burada yoksa helbettem Avrupa'da vardır. Ah hayatım, ah bir tanem, şu aşkını da bir halletsem ama biliyorsun şekerim, hiçbiri senin seviyende değil, bugün telefon edecekler, hiç üzülme, olmazsa seni çiftleştirmek için Avrupalara bile götürürüm.

Haydi, şimdi benim Zizim için «İtle yatan bitle kalkar» deyin bakalım. Hangi münasebetsiz etmiş bu sözü anlamadım ki?.. Ay alındın mı Zizicim, vallahi billâhi senin için söylemedim şekerim. Ben onu tu kaka çocuklar için söyledim.

«HÜKÜMETE DÜŞEN, KOLTUĞA SARILIR»

BİR insan hükümete pat diye düşünce koltuğa sarılır. Yâni koltuğa sarılmasın da neye sarılsın? Başka türlü bu konuyu düşünmek çok ayıptır, bize yakışmaz. Şimdi diyelim o insan hükümete düştü, hemen o anda, «Koltuğum nerede, koltuğum nerede» diye bangır bangır bağırır. Koltuğu gösterildiğinde, önce yavaş yavaş koltuğun yanına yaklaşır, ellerini öne doğru açar, diz çöker, gözünde iki damla yaş, «Koltuk, söyle sen benim misin, ben senin miyim» diye acı acı bağırır. Bağırır ki, canlar dayanmaz. Bazıları çıldırır bile. «Arkası da mı benim, bu koltuğun önüde mi benim?» diye rekten keçileri kaçıranlar çok görülmüştür. Daha sonra koltuk okşanır, okşamaya alttan başlanır, üst tarafa doğru çıkılır. Koltuğu küstürmemek için bu hareketler, gül okşar gibi yapılır. Oturulacak yere birkaç kez elin ayasıyla pat pat diye vurulur. Bu sırada heyecan son safhasına gelmiştir, kapıda bir doktor bekler. Ne olur ne olmaz diye. Ondan sonra, yavaş yavaş doğrulan kişi, koltuğa oturmak için ardını hazırlar. Bir eliyle koltuğun yanını tutarken, kayar gibi yan dönerek geri geri gider, çok yavaş, incitmeden yerine oturur. İşte bu anda iki eliyle koltuğun iki yanına sarılır. Öyle sıkı tutar ki, parmaklarına kan oturur. «Ayyihbuhhcivicivi». Bu ses, koltuğa ilk oturan kişinin çıkardığı sestir. Artık ol kişiyi bu koltuktan kaldırmak için ellerini kesmek gereklidir. Çünkü kişi, atasözüne uymaktadır. Ama bazıları, bu söze uymayıp, koltuğu küstürmektedirler. «Ben oturmam» demektedirler. Olabilir böyle insanlar. «Ben başka koltuk isterim» der

ler. Derler ama, sonunda atasözüne uymak zorunda kalırlar. Koltuk, bu gibi kişilere, «Gel bana gel bana» der, öteki kişi de, «I ıh gelmem» diye naz yapar. Sonunda bakar ki, koltuk küsecek, onu anladığı anda, yanındaki yöresindekine, «Çekilin» der. Hop diye karşıdan balıklama koltuğun üzerine atlar. Bu koltukların içinde en güzeli, en görkemlisi «Başkoltuk»tur. Bu koltuğa oturan bir daha hiç kalkmak istemez. Çünkü oraya 229 zamkıyla bir güzel yapıştırılır.

«ÜZÜMÜNÜ YE BAĞINI SOR»

Bu atasözünü ilk kez çok küçük bir çocuk tornistan ederek, «Üzümünü ye, bağını sorma» yerine, «Üzümünü ye, bağını sor» şekline çevirmiştir. Hani iyi de etmiştir. Çok akıllı bir çocuk olduğu daha o yaştan belli olan Yahya isimli bu mini mini yavru, birgün arkadaşlarıyla oynarlarken, bir bağın yanından geçmekte imişler. Çocuklardan biri, «Haydin bağa girelim, üzüm yiyelim» demiş. Bunun üzerine Yahya isimli mini mini yavru, «Ayıp değil mi kardeşim, elin bağından hiç üzüm alınır mı?» diyerek karşı koymuştur. Mini mini bir çocuğun bunu düşünmesi çok iyi birşeydir. Ama öteki çocuklar, bağdan üzüm koparmak için ısrar üstüne ısrar etmişlerdir. Suça zorla mini mini Yahya'yı katmak istemişlerdir. Yahya, günahı bilen bir aileden geldiğini söylerek, (Bakın ne zeki çocuk bin maşallah) «Hayır, ben koparmam, günahtır, yazıktır, bunda tüyü bitmedik yetimin hakkı vardır» diye bağırmıştır. Ama mini mini Yahya'nın yaramaz arkadaşları, bağın içine atlayarak üzümleri koparmışlar yemeğe başlamışlardır. Bu çok çirkin olaya gözleriyle bizzat tanık olan mini mini Yahya, hıçkırarak bağın kıyısında kanlı gözyaşları dökmüştür. Ama yaramaz arkadaşları bununla da kalmayarak, mini mini Yahya'yı zorla suça teşvik etmek için ellerini ayaklarını bağlamışlar, zorla ağzına bir salkım üzümü sokmuşlardır. Üzümü yememek için direnen, ağzını kilitleyen mini mini Yahya, sonunda üzümü yemek zorunda kalmıştır. Daha o yaşta tövbe istiğfarı bilen bu mini mini yavru, haram üzümü yedikten sonra tövbe istiğfar etmiş olup, ağzını yedi kez suyla yıkamış, eve geldiğinde de hüngür hüngür ağlayarak, durumu, babasına, amcasına anlatmıştır. Ama ve baba bu durum karşısında çok üzülmüş, ah vah, diyerek dizlerini dövmüşlerdir. İşte o zaman, bu mini mini yavru, «Üzümünü ye, bağını sor» demiştir. Derhal, harekete geçilerek, bağın sahibi bulunmuş, mini mini Yahya, yediği üzümün borcunu ödemek için, cebinden çıkardığı parayı, koparılan üzüm salkımının olduğu yere asmıştır. Amca ve babasından çok büyük bir aferin alan mini mini Yahya, ancak ondan sonra rahat edebilmiş ve gözüne uyku girebilmiştir. Ne mutlu böyle Yahya'ları olanlara.

«AMAN DİYENE KILIÇ KALKAR»

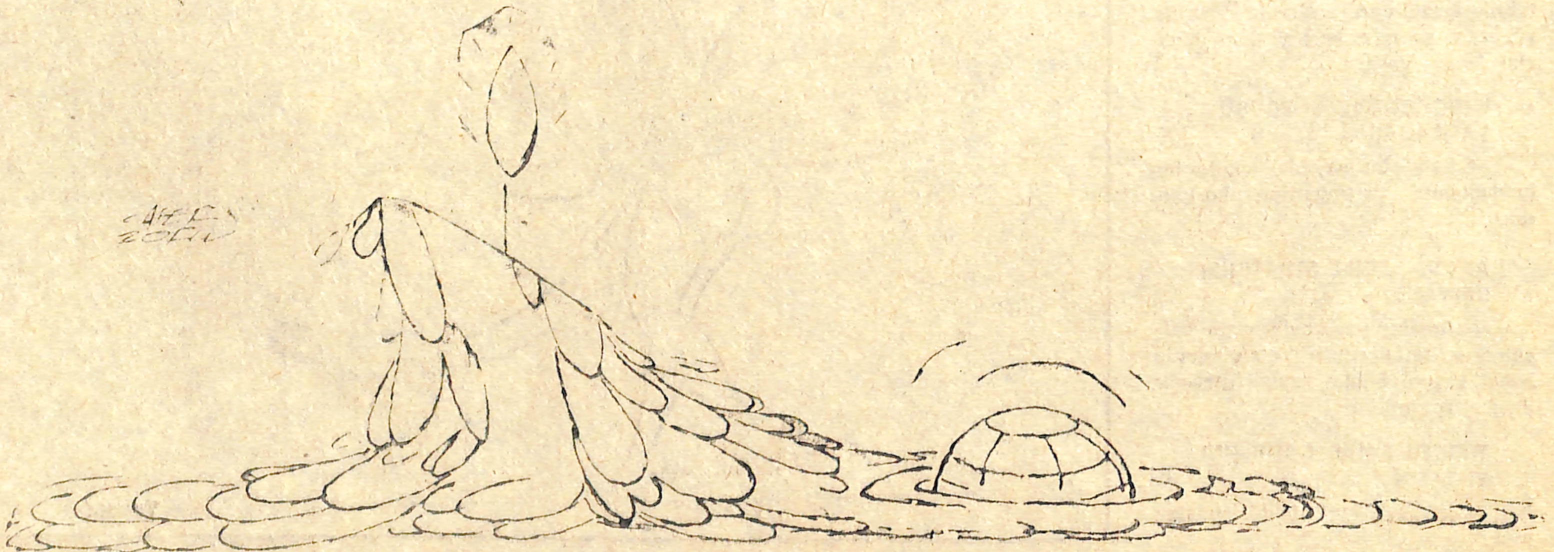
«Aman diyene kılıç kalkmaz», atasözünü, tornistan ederek «Aman diyene kılıç kalkar» şekline çeviren ilk insanın, M.C. Zam isimli bir adamın olduğu kesinlikle bilinmektedir. Mahmut Cemil mi, yoksa adamın adı Macit Celâl mi, bu kesinlikle bilinmiyorsa da, soyadının Zam olduğu kesinlikle bilinmektedir. İşte bu M.C. Zam isimli adam, hemen hepsinin dar gelirli olduğu bir mahallede önceleri üç ortağıyla, sonradan ortaklardan birine kazık atarak, iki ortakla çalışırlarken, durmadan herşeye zam yaparlarmış. Bugün diyelim kuru fasulya on lira, yarın gidersin, on iki lira olur imiş. M.C. Zam isimli adam, aklına estikçe sattığı mallara zam yapar, yoksul halk alışverişe geldiğinde, «Niye bukadar zam yapıyorsun, yazık değil mi bu yoksul halka» dediklerinde, M.C. Zam isimli adam, «Ya zammı olmuş? diye gözlerini belertir, vallahi hiç haberim yok, galiba bizim çırak yapmış» dermiş. Müşterilerin gözlerinin önünde, çırağı bir kıyıya çeker, kulaklarını çeker, «Yapma böyle birşey bir daha, görmeyeyim» dermiş. Halka da dönüp, «Artık olmuş, bundan sonra olmaz» dermiş. Müşteriler gittikten sonra, çırağının saçlarını okşar, «Eferim benim aslanım» diye gönlünü alırmış. Böylece, M.C. Zam isimli adam, herşeye zam üstüne zam yaparmış. Zamlar çoğaldıkça, halk iki elini böğrüne koyar, dükkânın önünde, «Aman aman» diye bağırırlarmış. «Bu ne pahalılık, sende hiç insaf yok mu, hiç acımak yok mu, amaaan amaaan».

İşte o zaman, M.C. Zam isimli adamın aklına bu atasözü gelerek tornistan edivermiş. Toplamış ortaklarını, onlara, «Aman diyene kılıç kalkar» buyurmuş. Ortaklar, hemen kılıçlarına sarılmışlar. Ama, M.C. Zam isimli adam, «Siz hiç politikadan anlamıyorsunuz» demiş. «Ben kılıç dediysem, gerçek kılıç demedim. Bizim kılıcımız başka olacak.»

O günden sonra, her kim ki dükkânın önüne gelip de, zamlardan, pahalılıktan şikâyet etmişse, hemen M.C. Zam isimli adam, bağırmağa başlarmış, «Tutun ha, yakalayın ha, bozguncular ha, ülkeyi batıracaklar ha...» diye.

Zaptiyeler de ülke batmasın, ülke bozgunculardan kurtulsun diye, bu «Amaaan amaaan» diye bağıranları bir bir yakalar giderlermiş.

Muzaffer İZGÜ

Dünyada enerji buhranı!

HER TELDEN

HER TELDEN

PETROL ÇAĞI GERİLERDE KALACAK, AKARYAKITIN YERİNİ KOKARYAKIT ALACAK!

ANKARA (Ajans Atmasyon) — Dün bir basın toplantısı düzenleyen, fakat Enerji ve Gayri Tabii Kaynaklar Bakanı sözcüsü, kapıcısı aracılığı ile şu demeci vermiş, gazetecileri kahkahadan yerlere sermiştir:

— Avrupa'ya ulaşacak, hatta onları aşacak, yeryüzüne sığmayacak, göklerde dolaşacağız, demiştik de kıvırmıştınız burun. Memleketi nasıl kalkındırdığımızı görün işte, buyrun! Çağdaş uluslar akaryakıtla ısınır, aydınlanırlarken biz, kokaryakıta attık el. Sağolasın Erbakan, sağolasın Demirel.

Tüp-gaz bulamayanlar tezek-gaz yaksınlar. Ve de keyiflerine baksınlar.

Kokar-yakıt sayesinde enerji açığımızı kapatacağımıza Kâmuran

İnan bey kadar inanıyoruz. Artık vakitli vakitsiz sönmeyecek ışıklarımız. Geceyarısı karanlıkta kalmayacaklardır âşıklarımız.

Termik santrallarımızı tezekle çalıştıracağız. Halkımızı kokar-yakıt kullanmaya alıştıracağız.

Yakında arabalarınız da çalışacaktır tersle. Dimdik yokuşu otonuzda çıkacaksınız üçüncü vitesle!

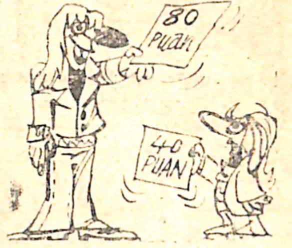
Elektronik beyne de kül yutturdular. En yüksek puanları tutturdular.

Üniversiteler arası seçme sınavında Süleyman Demirtel, Necmüddin Kıbleyebakan ve Alpkaplan Çilekeş adlı üç öğrencinin en yüksek puanları topladıkları saptanmıştır.

Süleyman Demirtel kazandığı 999 puanla «Zam yüksek okuluna girebileceği gibi, «Palavracılar Akademisi» ne de kaydını yaptırabilecektir.

900,5 puan alan Necmüddin Kıbleyebakan adlı mümin «Ağır siyasi bilgiler» fakültesine ya da «Nişangâhsız atış yüksek okuluna» devam edebilecektir.

Alpkaplan Çilekeş'in de, sınava girmediği halde, kendisini elektronik beyine yutturduğu, sekiz yüzün üstünde puan tutturduğu öğrenilmiştir.

Bu duruma göre adı geçen öğrenci «Anarşik olayları üretme» ya da: «Gece silahlı, gündüz keçe külâhlı» yüksek okullarına girebilme hakkını kazanmış bulunmaktadır.

Gerçektir yazdıklarımız, değildir rüya. Tanrı bu üç harika gencimizi nazardan koruya.

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

BÜTÜN ESNAF ZAM KUYRUĞUNDA

— Futbol esnafının da gollere zam istemesi yakındır.

AŞIRI KAZANÇLARIN ÖNÜNE GEÇİLECEK

— Ticaret Bakanlığı valiliklere birkaç genelge daha gönderecek anlaşılan.

MİLLETVEKİLLERİNİN GENEL GREVİ SÜRÜYOR

— Millet de lokavt yapsın.

BAKAN ASİLTÜRK İŞÇİLERİN BAYRAMINI KUTLAMAK İÇİN AVRUPA'YA GİTTİ

— Ne yapsın adamcağız, PTT tebrik kartlarının pullarına yüzde yüz zam yapınca kart yerine kendisini Avrupa'ya attı.

İKİNCİ BOĞAZ KÖPRÜSÜ YAPILACAK

— Belki bu sayede içinde bulunduğumuz darboğazdan kurtuluruz.

AP'NİN SEÇİM STRATEJİSİ SAPTANDI

— Arsalarınıza, evlerinizin bahçelerine, tarlalarınıza şu günlerde bekçi koyun. Seçim temeli atacağız diye altüst ederler.

TÜRKEŞ BARIŞ ÇAĞRISINI YİNELEDİ

— Isıracak kurt dişini göstermez.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI NAHİT MNTEŞE TRT'Yİ TARAF TUTMAKLA SUÇLADI

— Hayrola? Televizyon, Bakanın damatlık resmi dururken, şimdiki görüntüsünü mü ışınladı?

ZAM HABERCİSİ GAZETE FİYATLARINA DA ZAM GELDİ

— Böylece bu acı hikâye de sona erdi.

MAYMUNLARIN CEDDİ İNSANLARDIR

Darwin adlı kişi, bizim kadar bilmez bu işi. Lût gölüne attığı yalan mayası tuttu. Yüzyıllarca bilim o dolmaları yuttu.

Neymiş?

Güya insanlar maymunların ceddinden türemeymiş. Hazret-i Âdem, Havva anamıza ayıklarken taze bådem, maymunlar henüz oluşmamışlardı, hayvanat bahçelerinde insan adlı benzerlerile buluşmamışlardı.

Gel zaman, git zaman, buğdayların sapları olunca saman, boynuz kulağı aştı, insanlar uygarlaştı. Kimi kabileler ileri gitti, kimi kaldı yaya. Para adlı nesne çıktı ortaya. Önceleri bu maden parçalarını herkes sandı gırgır. Çok geçmeden ikinci Tanrı gibi oldu mangır.

Dalkavuk adlı maymunlar türedi. Padişahlar, paşalar, ağalar; beyler, derebeyler yağ çekenlere çil altınları saçtılar. Maymunlaşmanın kapılarını açtılar.

Nihayet bu maymunlar politikaya da soktular burun. Ötesini ne ben anlatayım, ne de siz sorun!

Yazısız

ARKADAŞLARI arasında Marbora Mahmut diye bilinen kaçak sigara satıcısı delikanlı bir gün köşebaşında elinde beş paket sigarayla dikilip dururken düşündü:

«Bu sokakta on sigara satıcısı var. Bir aşağıdaki sokakta da sekiz tane var. Her sokakta ortalama dokuz sigara satıcısı olsa, İstanbul'da bunun gibi beşyüz sokak bulunsa, eder sana dörtbin beşyüz sigara satıcısı. Öbür kentlerden de bir onbin çıksa, kabaca onbeşbin kişi. Bir sendika kurmalı anasını satayım!»

O gün öğleden sonra kırkyedi üye topladı Marbora Mahmut. Üyelerin yaş ortalaması onüçtü ama olsun. Sonradan bu üyelerin her biri birçok başka üyeler kazandırdılar sendikaya, düzenli aidatlar ödemeye başladılar. Marbora Mahmut'un sendikası güçlendikçe güçlendi.

Sigara kaçakçılarının En Büyük Şefinin ülkemizdeki temsilcisi olan Büyük Şef, durumdan işkillenip Orta Şeflerden birini çağırdı. «Git, bak bakalım, neler dönüyor sokaklarda...»

Orta Şef gitti ve gördü. Gördüklerini beğenmedi. Küçük Şefleri topladı. «Gidin,» dedi. «Şu bacaksızları sendikacılık oyunundan vazfeçirin. Yerine göre güzellikle, gerekirse zor kullanıp kol-bacak kırarak.»

Küçük Şefler işe girişeceklerken biri çıkıp akıl yürüttü:

«Biz bu sendikayı dağıtacağımıza kendi denetimimize geçirelim. Hem sokak satıcılarını kendileri sezmeden kolayca istediğimiz yöne çekeriz, hem de Orta Şeflere karşı daha güçlü oluruz.»

Öyle de yaptılar. Bu durum kuşkusuz Büyük Şefin hoşuna gitmedi. Orta Şefleri sıkıştırmaya başladı, sendikayı dağıtmaları için. Orta Şefler tam işe girişecekken, aralarından biri çıkıp akıl yürüttü:

«Biz bu sendikayı dağıtacağımız yerde kendi denetimimize geçirelim. Hem Küçük Şefleri kendileri sezmeden istediğimiz yöne çekeriz, hem de Büyük Şefe karşı daha güçlü oluruz.»

Büyük Şef durumu sezince kızıp köpürdü. Ama kurnazlığı kızgınlığından daha baskın çıktı. Sendikanın varlığını fazla ayak diremeden tanıyıp kendini başkan seçtirdi. Denetim kendi eline geçtikten sonra da, En Büyük Şefe bir mektup yazıp işlerin yolunda olduğunu bildirdi. Artık Marbora Mahmut ve binlerce arkadaşı, aidat ödemek dışında hiçbir yararını görmüyorlardı SİGARA-İŞ sendikasının.

İstanbul'un perakende karaborsacıları aynı günlerde toplanıp bir sendika kurdular. Sonra bu sendikanın denetimi daha iri çapta karaborsacıların eline geçti. Sonra daha büyüklerinin. KARABORSA-İŞ böyle ortaya çıktı.

Fahişeler bir sendika kurmak için girişimde bulundular. Çok geçmeden bu sendika iyice büyüdü, FUHUŞ-İŞ adını aldı. Ne var ki, Baş Pezemenk sendikayı eline geçirmişti çoktan.

İstanbul'un öteki çarpık kazanç sahipleri de kendilerine gelmeye başladılar yavaş yavaş. «Çağ örgütlenme çağı,» dediler kendi kendilerine. «İşçiler birleşiyor, işverenler birleşiyor. Bizim neyimiz eksik?»

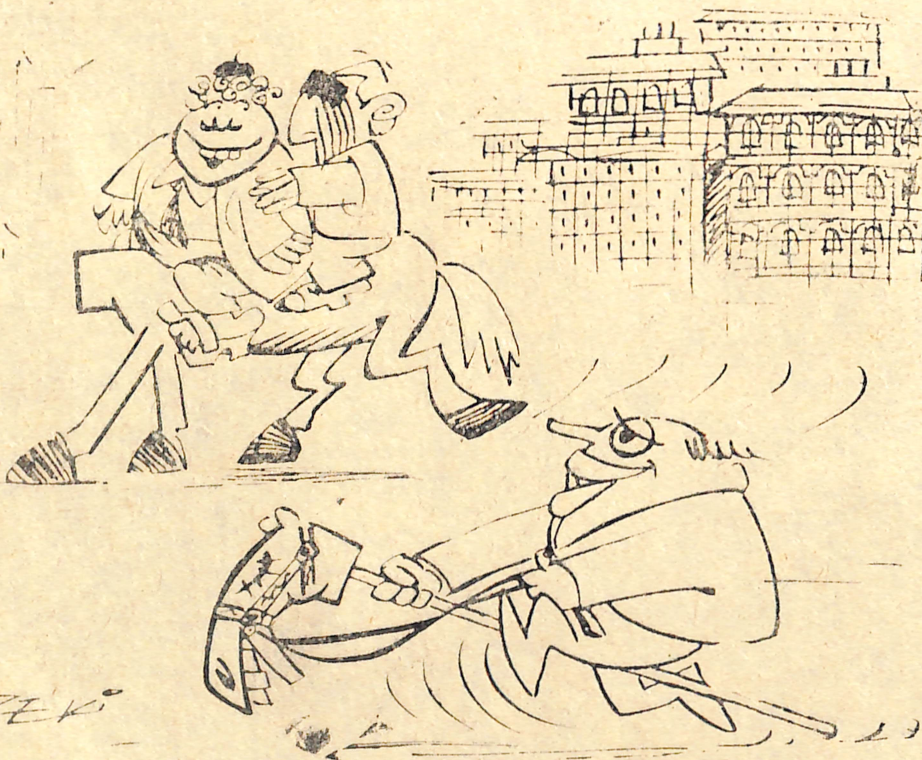
Hiçbir şeyleri eksik değildi. Hattâ bazı şeyleri fazla bile gelirdi. Pıtırak gibi sendikalar kapladı ortalığı. STOK-İŞ, ARSA-İŞ, KAÇAK İNŞAAT-İŞ, NÜFUZTİCARET-İŞ, VERGİKAÇIR-İŞ... Başka kentlerin örgütleri de bunlara katıldı. Her biri büyüdükçe güçlendi, güçlendikçe etkinliğini artırdı.

Sonunda, tarihe geçecek bir toplantı yapıldı İstanbul'da. Bütün bu sendikalar bir araya gelip kavgalı-gürültülü bir toplantıdan sonra VUR-SEN-KON'u, yani Vurguncu Sendikaları Konfederasyonu'nu kurdular. Tüzükte yazılı onbeş madde vardı. Ama bunlardan daha önemlisi, hiçbir yerde yazılı olmayan onaltıncı maddeydi:

«Analarını belleyelim, yoksa anamızı bellerler.»

Ey sınıf bilinci! Senin gücün nelere yetmez?

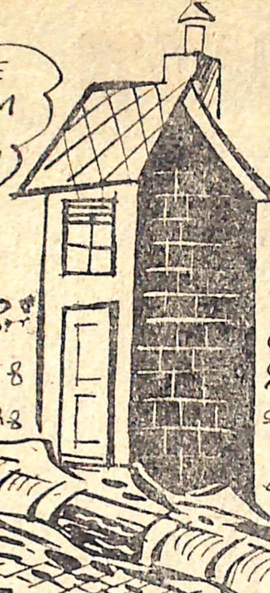
Sulhi DÖLEK

Demirel — Dizginler benim elimde!

Müşteri Velinimetimdir

K. Doğan Büke

İSTANBUL, Ankara, İzmir'in ünlü Belediye Başkanları var. Kimi geniş caddeler açmış, bunları asfaltlamış, kimi kentine yeni meydanlar yapmış, diğeri yeraltı geçitleri inşa etmiş. Şehir halkı da bu icraatlarına göre onlara bilmem ne Ahmet, Mehmet diye lâkaplar takmış. Bu lâkapları gerçekten kent halkı mı takıyor, yoksa reklâm olsun diye başkanlar mı bu lâkapları uydurup halka, basına iletiyor, bu ayrı bir konu. Bir vatandaşa, «Parke Taşı Veysel» desen, Sular İdaresinin söktüğü ve onarmadığı çukurdan kaptığı parke taşına yersin. V e y s e l efendi, taş bulamazsa, «Maddei mahsusa tayini suretiyle hakaret»ten soluğu mahkemede alırsın. Ama, başkan olursa, «Beton, Asfalt, Kereste» bilmem kim de... Hakaret serbest. Ben tahminlerimde pek yanılmam. Bu lâkapları uydurup piyasaya süren başkanların kendileri. Bu, kendilerinin marifeti olmasa, basına tekzip yazısı gönderirler: «Benim adım ve soyadım şudur, Betonluğu, Keresteliği kabul etmem» diye. Doğrusu şimdi, gazetelerin musahhileri görevlerini başarı ile yürütüyorlar. Eski günlerin acayip yanlışlıklarla dolu dizgilerini görmüyoruz. Bilhassa Abdulhamit'in zamanında bu tür dizgi hataları çok oluyormuş: «Bu memlekete yaptığın iyilikler kâfi padişahım» yazısı, dalgın bir mürettibin marifeti, uykusuz musahhihin dalga geçmesi sonucu» Bu memlekete yaptığın iyilikler kâfir padişahım» diye çıkarmış. Ertesi gün Taif zindanına sürgün...

Vazifelerinin ehli olan mürettipler şimdi, nedense, «Tekzip» yazılarında hata üstüne hata yapıyorlar. Mizanpaj hatası, kelimelerin olmadık yerlerde kesilmesi... Tarzanca gibi bir yazı oluyor. Anlamak mümkün değil. Onun için, belki de bu Belediye Başkanları tekzip yazıları göndermiştir, ben anlayamamışımdır.

Allah için, bu lâkaplı Belediye Başkanları lâkaplarına uygun icraatı dirayetle yürütüyor. Bizim buraların Belediye Başkanlarının lâkapları yok. Belki, Ortaokul veya Lisedeyken lâkapları vardır, onu da arkadaşları bilir. Belde halkı bilmez. Onun için, bizim buralarda Belediyenin hiçbir icraatı olmaz. Yeni caddeler açılmaz, mevcut yollar onarılmaz, su ve elektrik şebekeleri yetersizdir. Meselâ bizim şehrin Belediye Başkanına «Buldozer Başkan» deseler, adam gecesini gündüzüne katar, Karayollarından bir buldozer kiralar, dayanır «Maili inhidam» binalara.. Maili inhidam binada oturmak, vatandaşın can güvenliği yönünden sakıncalıdır. Yık binaları, aç meydanları, geniş caddeleri. Hem şehir imar edilir, hem de vatandaşın can güvenliği sağlanır.

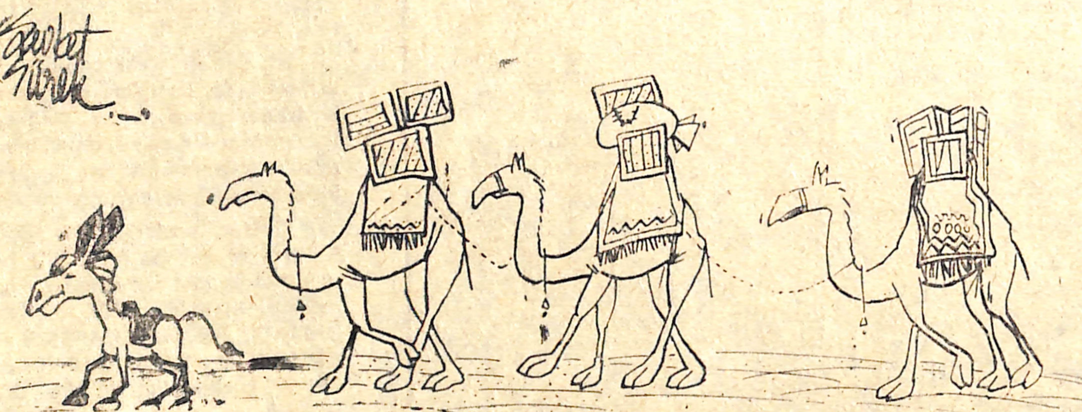
Demekki, bizim buraların Belediye Başkanları lâkaptan hoşlanmıyor. «Maili inhidam bina vatandaşın başına çöksün, vatandaş canını düşünmezse Belediye mi düşünecek?»

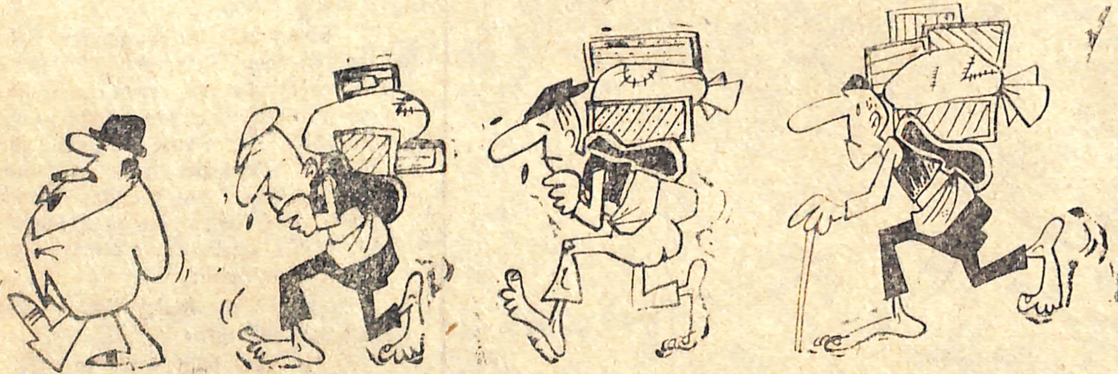
Belediye Başkanlarına düşen görev, «Şehirin düşman işgalinden Kurtuluş Bayramı»nda, geçit töreninde Şeref Tribününden geçit resmini izleyip selâm almaktır.

Belediye Başkanlarının bu şekilde az görevi olan yerlerde, şehrin güzelleştirilmesi işini apartman müteahhitleri yüklenmiştir. Belediye Başkanı «Buldozer» lâkabını beğenmiyor haaa... Müteahhit, sürer buldozeri, daltırır kepçeyi, iki gün içinde yüz tane maili inhidam binayı, mezbeleliği hallaç pamuğu gibi attırır, arkasından attırır apartmanların temelini. Devâsa apartmanlar mantar gibi yerden biter. Bizim şehri şehir yapan bu apartman müteahhitleridir. Daha buldozer yola çıkmadan, katların tamamı satılmıştır. Allah için, bizim buralarda öyle üçkâğıtçı mütaahhit çıkmadı. Adamlar, sözünün eri, mutlaka tapunu alır, kat'ına yerleşirsin. Bundan kuşkunuz olmasın. Lâkaplı Belediye Başkanlarının olduğu büyük kentlerde bir daireyi sekiz on kişiye satarlarmış, yumurta alsan, içinden sarısı çıkmazmış. Bizde yok öyle şeyler. Çünkü, müteahhitler amme hizmeti görüyor, şehri imar edip güzelleştiriyor.

Her güzelin bir kusuru olur. Bizim müteahhitlerin bazıları, masraf fazla olmasın, maliyet yükselip vatandaş fazla para ödemesin diye bir gece gizliden fosseptik çukurundan şehir kanalizasyonuna büz döşeyiveriyor. Kuyu dolunca temizletmesi kolay mı? Zaten, dairesi olan; kiracı gibi, hatta ondan fazla, apartman masrafı ödüyor, zavallılar bir de fossetptik kuyusu masrafı mı ödesin? Şehrin kanalizasyonu zaten allahlık... Ortalığı bir leş kokusu sarıyor, dayanılması imkânsız. Oradan geçen kanalizasyonun tıkalı olup olmamasına, borunun genişliğine göre, değişen tonlarda lâğım kokusu. Bu apartman bolluğuna isim mi dayanır? Elvan'dan, Seyran'a kadar çeşitli isimler. Bir adamın, gözlerini bağlayıp, elinden tutarak, şehri gezdirin, sorun bakalım; «Bu önünden geçtiğimiz apartmanın adı nedir?» «İmkânı yok bilemez. Fakat, alıştığı koku derecesine göre, o apartmanın «Dayanılmaz kenef kokulu apartman, orta derecede kenef kokulu apartman, az kenef kokulu apartman» olduğunu anlamazsa, ben bu yazımı yırtarım.

Efendim, yukarıda açıkca anlatmıştım: bizim lâkapsız Belediye Başkanları, lâkapları olmadığı için apartman müteahhitleri, şehrin güzelleştirilmesini işini sürdürüyor-

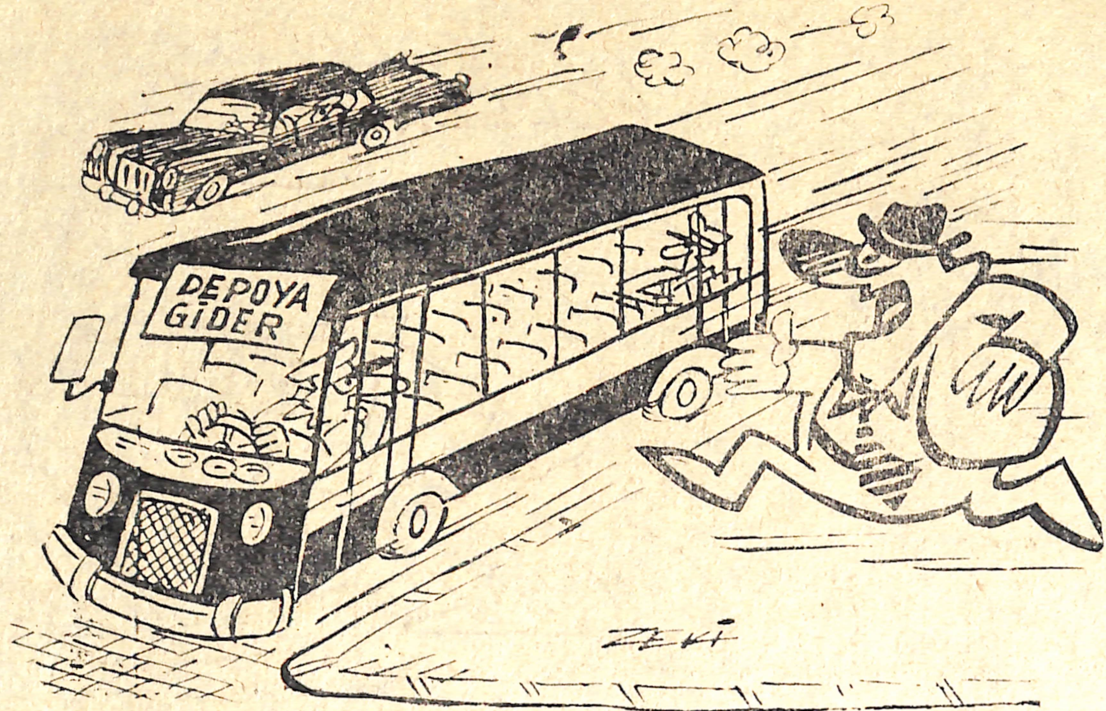

Hayvanlar ve insanlar!

lar diye... Tabiî, bu suretle âmme hizmeti görüyorlar, adı üstünde âmme hizmeti, umuma hizmet... Bu umumî vatandaşlar arasında tabiî iki gözü âma vatandaşlarımız da var. Sağ elinde değnek, kaldırımlara park etmiş otomobillere çarpmaktan yüzü gözü şiş, kolu kırık, müteahhitler tabiî bu vatandaşları da düşünmek zorunda. Herkes açıkgöz olacak değil ya... Bunu âması da var. Onları da düşünmek müteahhitlerin görevi. İş Kanununda hüküm varmış, bilmem kaç işçiden fazla işçi çalıştıran işyerlerinde en az şu kadar âma işçiye iş verilecek diye... İşverenin işi gücü yok, açıkgöz işçi ile başedemiyor, bir de âma işçi ile mi uğraşacak? Onlara iş vermiyor. Bu durumda âma vatandaş ne yapsın? En kolayı dilenmek. Dilenene para dağıtıyor. Para bol, âma vatandaş gidip bir apartman dairesi alıyor. O vatandaş, apartmanını nasıl bulsun? Bunu, ancak şeytanî bir zekâ çözümleyebilir: Lâğım kokusu... Amme hizmeti böyle olur, açıkgözünü de düşüneceksin, âmasını da. Müteahhitlerin yazıhanelerindeki levhada ne yazıyor? «Müşteri velinimetimdir.»

K. DOĞAN BÜKE

— Dur!.. Ben de depoya gideceğim... Beni de bizim yağ deposuna bırakıverin!

YARDIMLARI KESERİM

Fukara dostumun ortanca kızı
Kızdırırsan yardımları keserim
Hemen gün batarken aç perdenizi
Açmaz isen yardımları keserim.

Yılda bir gün şekeriniz bendendir
Bana doğru hiç gülmezsin nedendir
Gökte ay var kandilleri hep söndür
Söndürmezsen yardımları keserim.

Her yıl size elli gram kıyma, et
Sayemdedir zayıf değilsen şayet
Pencereden bana yap bir işaret
Yapmaz isen yardımları keserim.

Geçen yıl yollamak olmadı mümkün
Bendendir demiştim ama başörtün
Çarşaf uzat pencereden görünsün
Uzatmazsan yardımları keserim.

Unutma ki ben vermiştim düğmeni
Bunu böyle isterim ki bilmeni
Çarşaf ile yukarıya çek beni
Çekmez isen yardımları keserim.

On yıl önce vermiştim bir metre keten
Onu da giymişsin çok tatlısın sen
O simsiyah saçlarını çöz hemen
Çözmez isen yardımları keserim.

Beş ayda yolladım bir dilim ekmek
Hakkım buna bir karşılık istemek
Göğsündeki düğmeleri çöz tek tek
Çözmez isen yardımları keserim.

Ayakkabındaki bağı ben verdim
Yürekten, candan ve gönülden verdim
Çıkar kemerini, bunu isterim
Çıkarmazsan yardımları keserim.

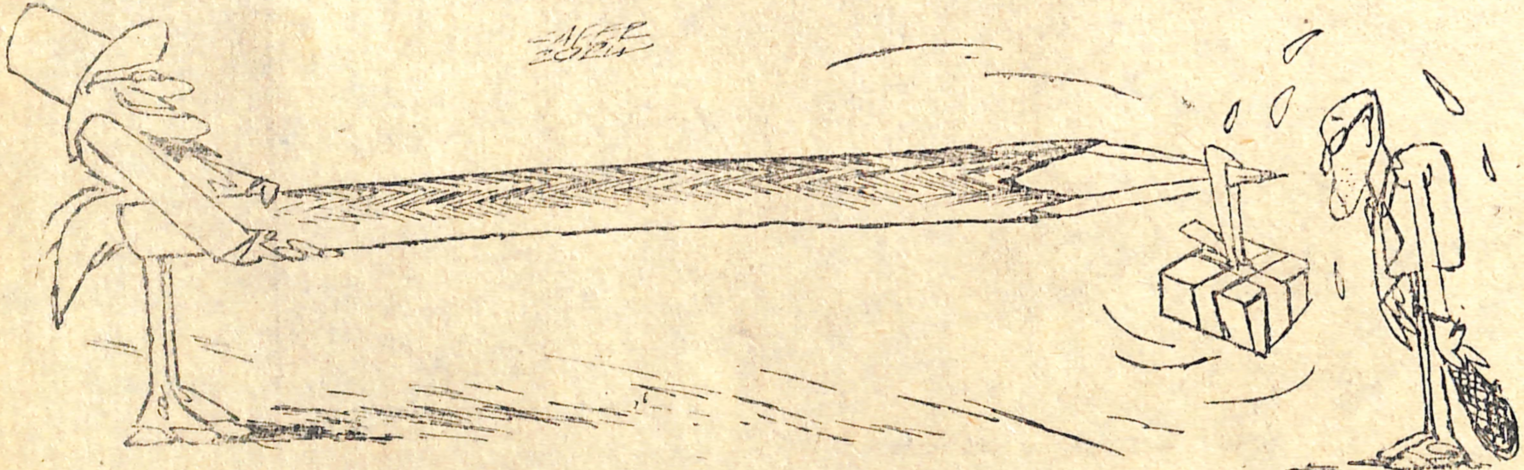
Size verdim eskimi ve kötümü
İyidir, gördün ya her niyetimi
Çıkarıver hemen şu külotunu
Çıkarmazsan yardımları keserim.

Size yardımımı bilir tüm dünya
Yeni bez yollarım ikiyüz aya
Çırılçıplak uzanıver şuraya
Uzanmazsan yardımları keserim.

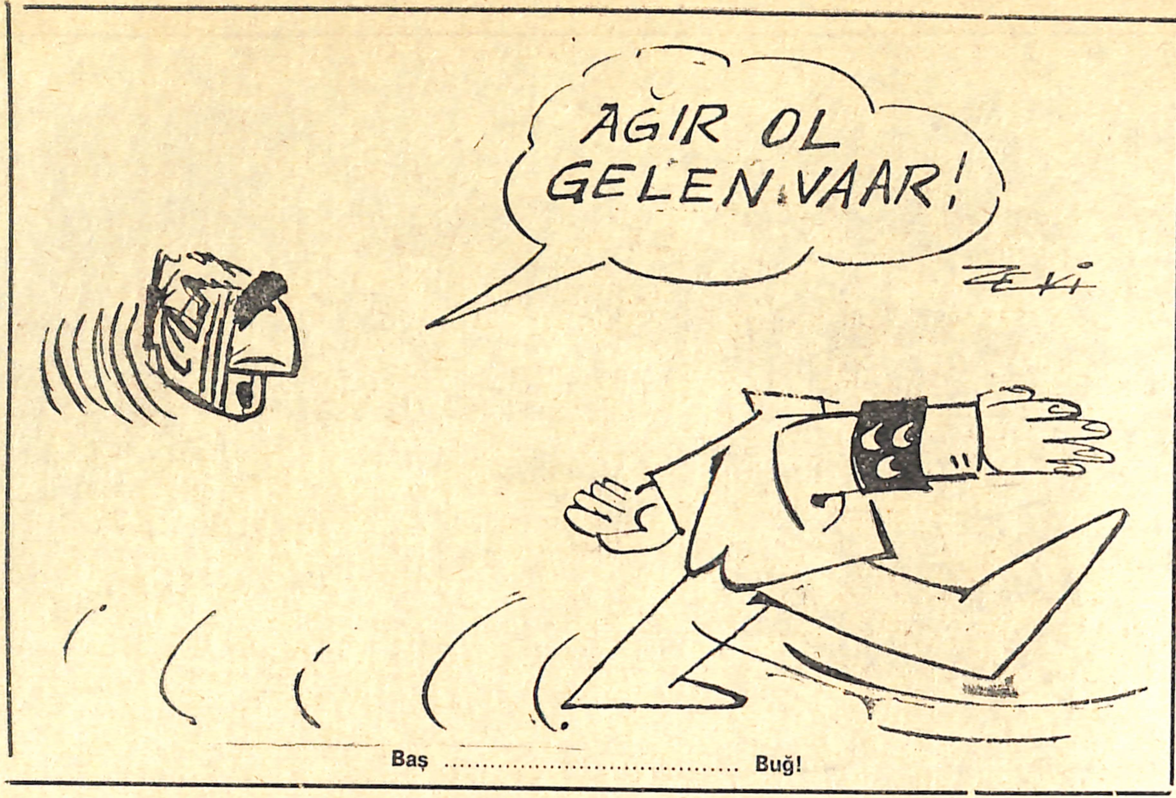
İşte böyle ben bir yardımseverim
İşim de tamamdır şu anda benim
Onu da buyur et, var bir yeğenim
I-ıh dersen yardımları keserim.

Poyraz gibi dağdan dağa eserim
Sofranızda kaşık benim eserim
Ne öfkelenirim, ne de küserim
Direnirsen yardımları keserim.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Hadi al, al... Refah paketi o!..

Baş .... Buğ!

Ya

YAŞAM

Burjuvazi sömürür emekçi yurttaşları,
Kontrolları altında mühim köprübaşları.
Fakat öbür tarafta gecekonduda yaşar,
Böyyük Türkiye'mizin, borçlu vatandaşları.

ZAM FURYASI

Güven oyu alındı bir hayli zaman oldu,
İkinci MC nin zam, furyası yaman oldu.
Şu mübarek ramazan bayram arifesinde,
Zam paketi açıldı, her taraf duman oldu.

Bunalım yok, bunalan çok,
Yaygaraya karnımız tok
Biz yapmadık malı stok
Bunu yapan b... oğlu b...

Açıkta kalma yasında,
Hep bunalım sevdasında...

Karaborsayı destekle,
Dış sömürüyü etekle,
Balı sen ye de petekle
Hak isteyene de: bekle...

Sonra da sille, kötekle
Tut bunalıma itekle...

Sarhoş çekince kafayı,
Olur yiğit kabadayı
Bastırır bir de narayı
Durdurun der: şu dünyayı...

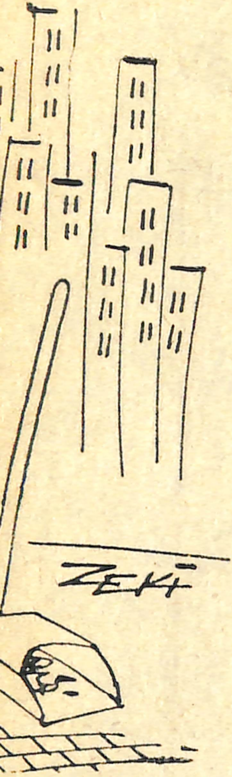
Kırılmıştır çene yayı,
Birazcık sus ulan (d) ayı...

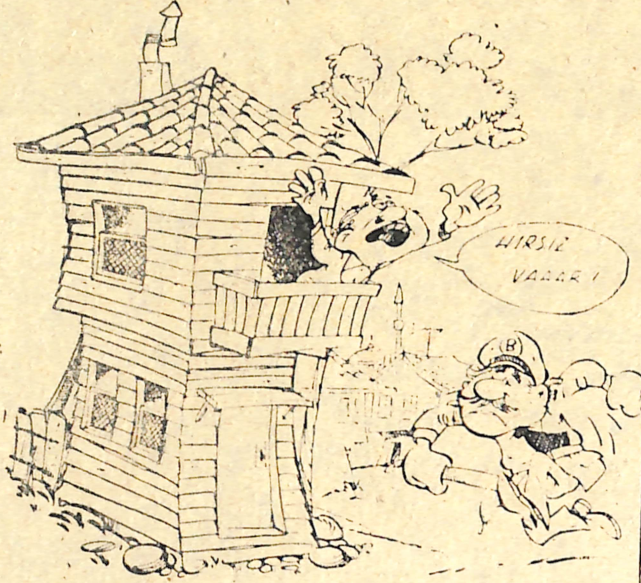
BU

BU

— Bir şey mi çaldı acaba?
— Muhakkak karnı zil çalmıştır!...

— Çöplük haline getirilen yerlere bekçi konulacak —

LIM
A
AN

Oysa dünya, eski dünya
Dönen, kendi başı güya
Sağı solu kandırmaya,
Ortam arar ısırmaya

Başlar bunalım satmaya
Bakın hele akıllıya...

Art düşüncede oluşan,
Çıkar hırsıyla kızışan
Yetkililerle kurnazlaşan
Kaba güçle sınır aşan

Sanır tüm toplum perişan...
İşte; bunalımlı hayvan...

Ellerinizdeydi şişe,
Sizindi hep meydan, köşe
Kel horozca şişe şişe
Başlamıştınız döğüşe...

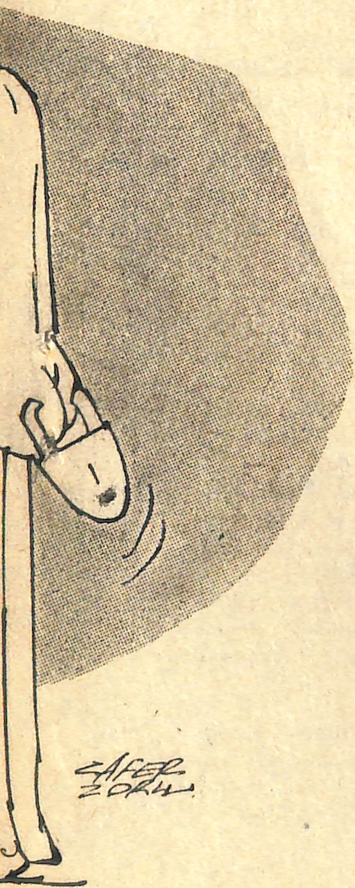
Bunalım var diye diye,
Düştük böyle kirli işe...

Fikret YILMAZ

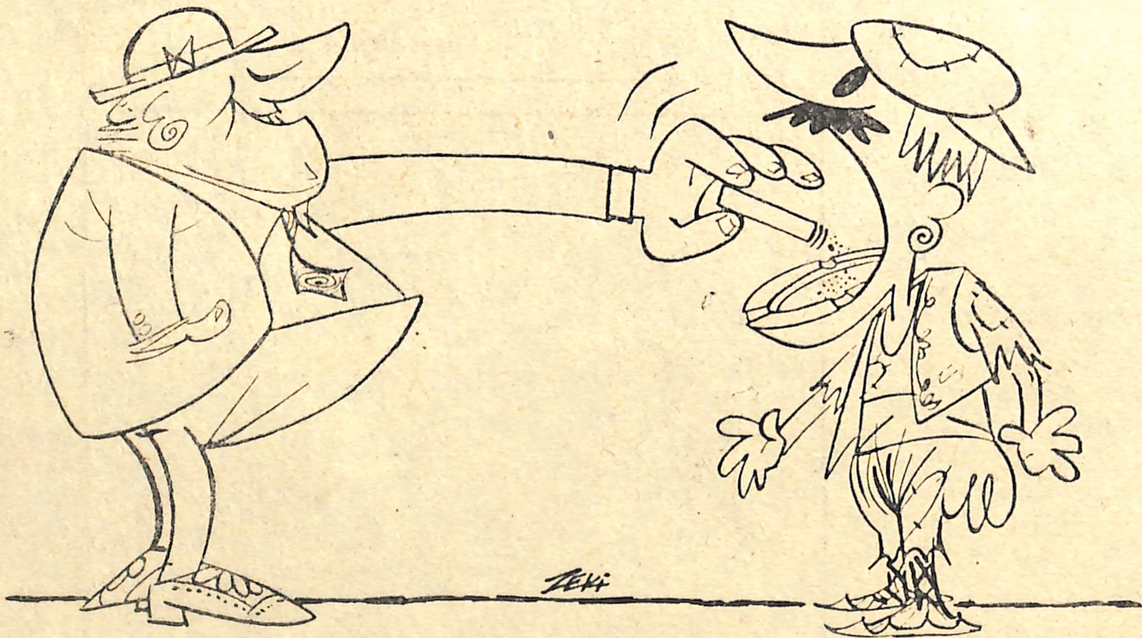
MUM IŞIĞINDA

Akşam mum ışığında o gözler kamaşıyor,
Böyle uygar bir çağda, halk ilk çağı yaşıyor.
Her gece elektrikler bir yanıp bir söndükçe,
Asapla bozuluyor, evde hırgür başlıyor.
Karakaya Hirfanlı, kemer, Keban, Elmalı,
Bu büyük barajların, halini bir görmeli.
Sonra aşkla, azimle barajlar kralına,
Mum ışığında yazıp, bir tebrik göndermeli.

Fuat ERTEKİN

— Tütün üreticisi halinden memnun değil —

— Tütünü bizim, külü sizin!

ISIZ

Sizin için...

MEVLÂNA

O gün mevlâna haftasıydı. «Mesnevi» adlı dünyaca ünlü eserini okudukca yüzyıllar öncesinin sevgi, kardeşlik, doğruluk ve aşk sembalü Mevlâna Celâleddin-i Rumi'ye karşı içimdeki anlatılmaz hayranlık daha da çoağlıyor, gönlümdeki sonsuz sevgi deryalaşıyordu. Mevlâna'nın ünlü «Gel» çağrısını ne kadar çok seviyordum:

«Gene gel gene...
Her kim olursan gene gel gene...
İster kâfir ol, ister mecusi ol, ister putperest
İster yüz kerre bozmuş ol tövbeni,
Umutsuzluk kapısı değil bu kapı,
Nasılsan öyle gel...»

Son saatti. Dersimiz resimdi. Resim öğretmeni olmadığından herkes evine gitmişti. Yalnız sınıfta ben kalmıştım. Düşünceler alemine dalmış, gitmiştim. Mevlâna'nın şiirine öyle duygulanıp, öyle hayallere dalmışım ki düşünceler evreninin girdabına kalmıştım sanki. Yukarıdaki şiiri sınıfın tahtasına yazdım. Bir şarkının nakaratıymış gibi sürekli olarak dudaklarımla mırıldanıyorum. Sınıfta olduğumu temelli unutmuşum. Bu kuvvet bana daha da olağanüstü bir heyecan verdi. İsteklerim arzularımla deryalaştı. Havan topu patlar gibi sınıfta bağıra bağıra söylemeye başladım:

— Gene gel gene... Her kim olursan gene gel gene!..

— Geldim, geldim ben!.. Sen gel hele!..

Bir de baktım karşımdaki müdür muavini Abdullah Bey.

Yanına gittim, yüzüme okkalı ve sade olmak üzere iki şaplak vurduktan sonra,

— Bizim dergâhımız not ve dayak dergâhıdır, dedi. Bir tokat yüzüme daha vurdu. Uslanırsan gel gel... Eylül de geçebilirsen bir üst sınıfa yine gel...

Erdal KARASU
Karayar Mah. No: 29
GÜRÜN

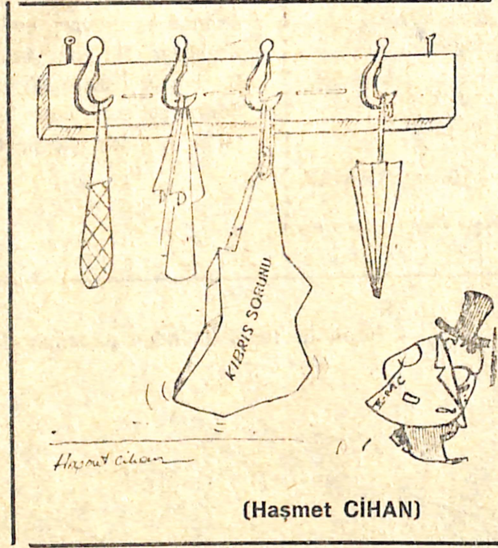

(Abdullah ERTOĞLU)

EY KADER

Ey kader!..
Nedir bu çektiklerim?
Bitmiyecek mi dertlerim?.
Ne gecem var!
Ne de gündüzüm.
Yaşım otuz oldu.
Şu yoksulluğun elinden,
Ne bir evim oldu..
Ne de bir yerim.
Bu yüzden..
Ne güldüm..
Ne de bir gece olsun..
Uyku uyudum.

Hilmi KURT
İSKENDERUN

(Haşmet CİHAN)

KEMER SIKMA MODASI

Geldi yine kör olası,
Kemek sıkma modası.
Kemer sıkmayı hep bizden isterler.
Birazda kendileri sıksalar neolur sanki beyler,
Yüzük geçecek nerdeyse belimize,
Kendileri gülüyor bakıp halimize.
Pantolonlar durmaz oldu ardımızda
Bir kemer yetiyor birkaçımıza.
Artık sizlerde sıksanız kemerleri,
Biraz ekmek görür yoksulların mideleri.
İndirinde görelim yarıya maaşınızı,
Biraz soksanız halkın arasına başınızı.
Bizde görsek neolur sanki? sizin azıktan,
Anlarsınız belki halimizi,
Bir de size dokunsa aynı kazıktan.

Hilmi KURT
İSKENDERUN

UCUZ AMALİYAT

Bir doktor arkadaşım şöyle anlattı.

«Geçenlerde gözlerinden rahatsız olan ihtiyar bir bayan muayeneye geldi. Tam bir muayeneden sonra gözünün birisinin alınmasını ve ücret olarak ta ikibin lira ödemesini söyledim. Ücreti çok yüksek bulan hanım.

— Ne ikibin lira mı?

— Evet.

— Yahu oğlum sen bana yüz lira ver ben senin iki gözünü de çıkartayım!

Ali Rıza BAYINDIR
A.Ü. Tıp Fakültesi Hijyen ve Koruyucu Hekimlik Kürsüsü Sekreteri
Sıhhıye — ANKARA

İKİ ARKADAŞ

İki arkadaş yolda karşılaşırlar. Biri diğerinin ahlâk durumunu ve meteliksiz olduğunu çok iyi bildiğinden kılık, kıyafetini düzgün görünce dayanamaz sorar.

— Ooo, bu ne şıklık? Nereden geldi bu suyun akıntısı?

— Eh.. bir dükkân açtım.

— Ne, dükkân mı açtın? Yahu sen neyle açtın dükkânı?

— Be kardeşim bu da mı soru. Neyle olacak tabiiki maymuncukla!

Ali Rıza Bayındır
A.Ü. Tıp Fakültesi Hijyen ve Koruyucu Hekimlik Kürsüsü Sekreteri

GEÇİM YARASI

Ne yapsan ne etsen fayda etmez gülmek
Ve hele olursa ona buna zam
Oysa onun da hakkıdır kahkaha atmak
Yemek içmek yan gelip yatmak
Bu dünya dar gelirli adama tam!

Popo'daki kazık büyük bir sorun
Öyle bir çıkmaz sokak'ki
Öyle bir bilmeceli ki yaşam
Yer görürseniz kendinizi rüyanızda bir piliç
Siz bu düşü hemencik bir hayra yorun.

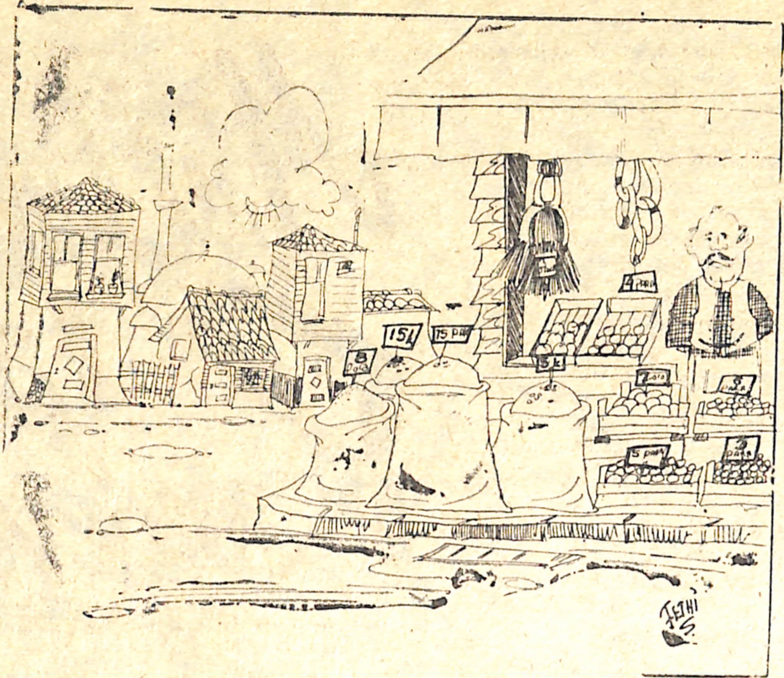
Neymiş zam değilmiş olan
Sadece fiyat ayarlaması yapmışlar

Ve bir ton lâkırdılar böyle niye
Günden güne görünüyor galibam
Şu yıllardır beklediğimiz büyük Türkiye...

Dolar 19.25 olmuş dert değil
Lükse düşkün şu kuru fasulye bile
Elektrikler kesilir apansız
Enerji üstüne konferanslar sonra
Desenize düştük ele-dile.

Üç-beş kuruş maaşla aybaşı
Bir yığın harcamalar
Hayli tutuyor iş yeri ev arası
İyileşir mi iyileşmez mi bilinmez
Şu oldum olası geçim yarası...

Bedri APPAK
P.K. 90 Ödemiş/İZMİR

«Geçmiş zaman olur ki, hayali cihan değer» (FETHİ)

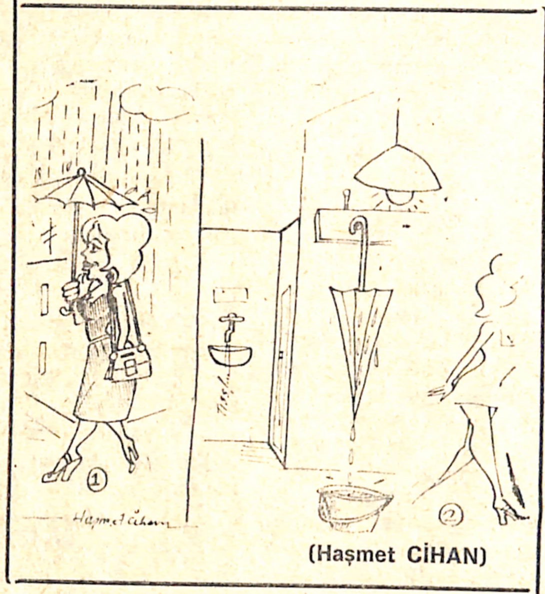

(Abdullah ERTOĞLU)

KENT DENİLEN MEZAR

Doğdu bir köyde,
Evlendi ondördünde.
Geçti aradan yıllar,
Çoğaldı birden çocuklar.
Temin etmek için geçimini,
Sattı eldeki birkaç keçisini.
Yaptı kente bir gecekondu,
Anladı ki kentte yaşam zordu.
Yaptırdı kendine bir tahta araba
Başladı sokaklarda seyyar satıcılığa.
Çocukların kimine simit sattırıyordu,
Kimine de kaçak sigara.
Yıktılar kulübesini birden bire,
Koskoca yapılar yükseldi yerinde.
Kederinden düştü derde.
— Dediler doktorlar, yaşa sakin yerde.
Bir kulübe buldu bir sokakta.
Şehrin gürültüsünden,
Öldü gitti bizim hasta.

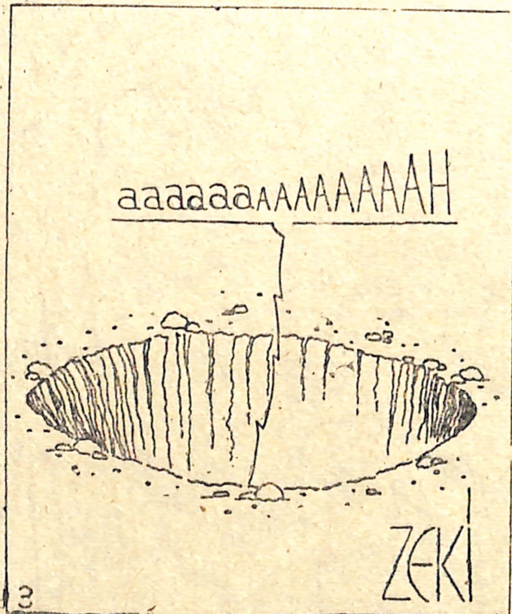
Hilmi KURT

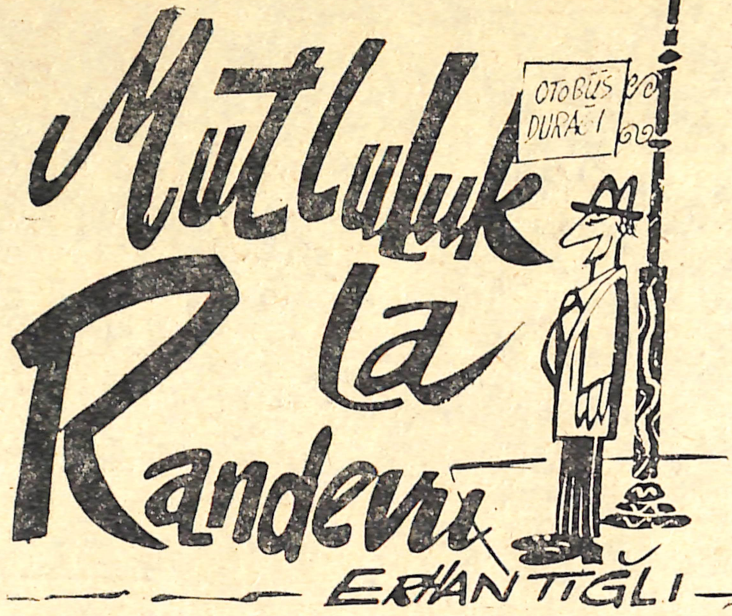
(Haşmet CİHAN)

(ZEKİ)

BAHAR gelmiş, gül açılmış, ruhuma neşe saçılmış. Yürüyorum, gülüyor yapraklar, yürüyorum, kahkahadan kırılıyor ağaçlar, çiçekler, kurtlar, kuşlar. «Mutlulukla randevum vardı» diye bir şarkı duyuluyor plakçı dükkanından. Saatime bakıyorum, geç kalacağım diye korkuyorum. Dolmuş durağındaki dolmuş daha dolmamış. Sabreden derviş murada ermiş diye bekliyorum bir süre, ama dolmuyor dolmuş, gitmiyor şoför. Yürüseydim yolun dörtte birini geçmiştim diye söylene söylene dolaşıyorum. Film afişlerine bakarak oyalanmaya çalışıyorum. Yeni Sinema'da büyük bir Türk filmi oynuyor. Aşk, macera, esrar, heyecan, dehşet... ne varsa hepsi de var içinde. Yılın bombası, mevsimin dev şahaseri! Baş rollerde Türkan Şoray ve Ediz Hun. Ayrıca birçok leyla ve mecnun!..

Bahar geldi diye parktaki ağaçlar, kuşlar şen kahkahalar atıyorlar ama ben bir araba bulup binemedim, köşebaşı beklerim, vay benim emeklerim diye sıkıntıdan patlıyorum. Plakçı dükkanından: «Si tu save kombien je te mö» diye bir Belçikalı şarkıcı C. Adam gülüyor bu sefer de sesiyle, altın plağıyla.

Derken bir belediye otobüsü sökün ediyor. Yüzümde gülücükler filizleniyor... ıraya girip biniyorum otobüse. Bir boş yer bulup oturuyorum. Benden rahat bir kişi yoktur herhalde şu anda. Bir de otobüs tam vaktinde kalksa, geç kalmasam. Öğrenciler otobüse sığışmaya çalışıyorlar güle oynaya. Kimisi yazılılardan söz ediyor, kimi sözlü yoklamalardan. Bu arada derse boş verip dalga geçenler de var. Şöyle bir göz gezdiriyorum otobüsün içine. Arka sıralarda yaşlı bir adam düşünüp duruyor, sanki «Dalmışım dert deryasına, kurtaran yoktur» der gibi. Öte yanda orta yaşlı bir kadın, kendisine yer vermiyen gençlere, öğrencilere kızgın kızgın bakıyor. İki genç kız modadan, sinemadan söz ediyorlar, yanlarındaki iki genç te kızlara alıcı gözüyle bakmakta, konuşma, tanışma fırsatı aramakta, otobüsün kalabalığını bahane edip fırsat bilerek kızlara iyice sokulmakta. Demin üşüyor gibiydim, şimdi ise sıcaktan bunaldım. Hele şu kravat, borcunu isteyen bir alacaklı örneği iyice sıkmış boğazımı.

Yine başlıyor deminki aynı ses. Romantik sesiyle C. Adam sesleniyor bir daha:

«Si tu save kombien je te mö...»

— Ne demekmiş bu şarkının anlamı, biliyor musun? diye soruyor bir öğrenci kız, yanındaki arkadaşına.

— Valla bilmiyorum ama çok hoşuma gidiyor bu şarkı, diyor arkadaşı.

Öğrenci kız bir «bilirkişi» edasiyle hemen ortaya döküyor bilgisini:

— Seni ne kadar sevdiğimi bilsen, demek.

— Yaa... İngilizce mi bu?

— Hayır, fransızca.

— Ee... Senin yabancı dilin ingilizce değil miydi?

— Öyle ama öğrendim işte.

— Hımmm, bak sen!..

Sonunda kalkıyor otobüs. Sallana ballana gitmeye başlıyoruz.

Ama o da ne? Az gider, uz giderken, dere tepe düz giderken bozuluveriyor otobüs. Aman zaman dinlemiyor. Çaresiz bekliyoruz onarılmasını. Lastiği mi patlamış, kayışı mı kopmuş ne? Anlamam ki otobüs, otomobil, taksi işlerinden. Kimi adamlar daha sesinden, renginden, biçiminden anlayıverirler. «Bak, işte bir röno geliyor» derler daha görmeden. «Forda bakma, Kadillağa da boşver, Rol Roys arabaların şahı» gibi usturuplu laflar ederler. Bense değil arabaların modelleri, adları, sanları, kapılarını bile açamam doğru dürüst. Ee... Ne yaparsın, kültürlü olmak başka şey aslanım, başka şey bilgiçlik.

Kişi kişiler otobüsün onarılmasını beklemediler, inip yürümeye abşladılar. Ya gidecekleri yere yaklaşmışlardı ya da otobüsün onarılmasından umutlarını kesmişlerdi.

Aradan on dakika geçince müşteriler arasında bir homurdanma başladı.

— Alıyorlar çürük, hurda otobüsleri...

— Almışken iyisini alsalar ya be!..

— Tabiî ya... Ne demişler: Ucuzdur vardır illeti!

— Belediye Başkanının umurunda mı, biz çekiyoruz zilleti...

— Geçenlerde yarım saat arkasından ittik valla.

— Almadınız mı itme ücreti?

— Nerdee? Sen de amma da şakacısın haa!..

«Onbeş dakikayı doldurunca ben de inip yürüyeceğim» diye içimden geçiriyordum ki araba çalıştı, onarımı seyreden müşteriler otobüse doluştu ve yolculuk tekrar başladı. Gideceğim yere epeyce geç kalmıştım. Beklettiğim kişi özrümü kabul eder miydi acaba? Belki de kavil yerine o da gelmemiştir daha.

Otobüsteki öğrenciler aralarında fısır fısır konuşarak okula geç kaldıklarını söylüyorlardı. İçlerinden bazıları otobüsün bozulmasına sevinmişlerdi belli ki...

— Ne yapalım, bizde kabahat yok ki, otobüs bozuldu, diye gülüyorlardı.

— Valla, bizim baş muavin inanmaz otobüsün bozulduğuna, dedi biri.

— Niye inanmasın yahu, inanır, bal gibi inanır, dedi öteki.

Otobüs ineceğim durağa yaklaştıkça heyecanım artıyordu. «Gelmiş midir, yoksa beni bulamayınca kızıp gitti mi?» diye söyleniyordum kendi kendime...

Belki inecek başka müşteri yoktur da biletçi benim ineceğimi bilmez diye korku bastı içimi. Hemen kalktım ayağa, birkaç durak önceden yanaştım kapıya. İneceğim durakta da kapı açılınca hemen atladım aşağıya.

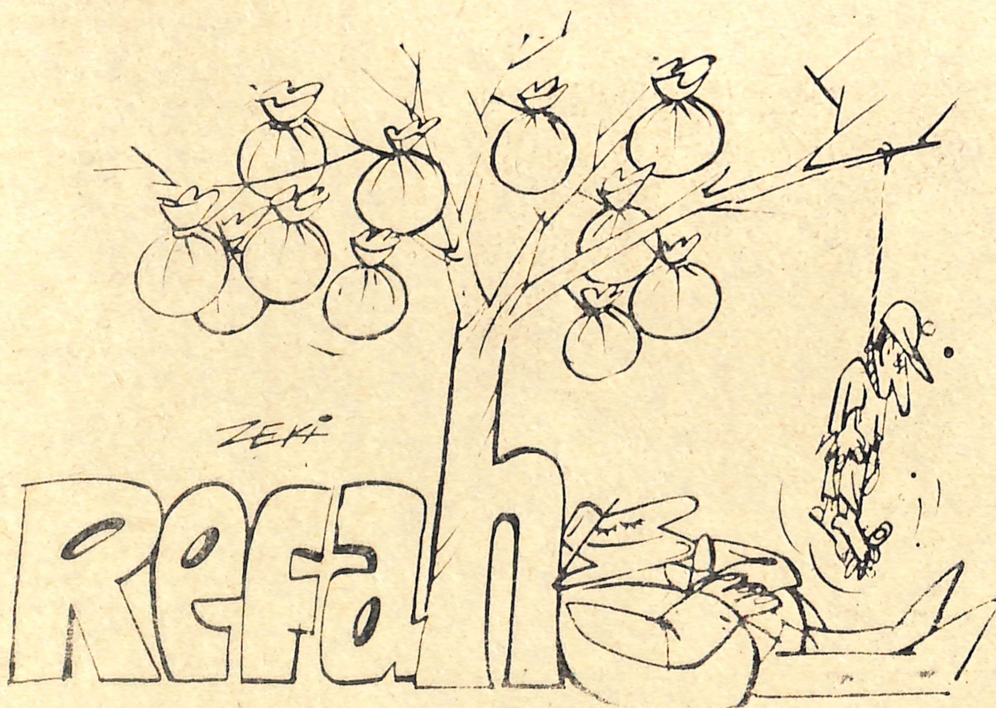
Ama kimse yoktu ortalarda. Deli gibi oradan oraya. Çevredeki bakkallara, bayilere, gelip geçenlere sordum. Beklediğim kişiyi tarif ettim. Biri «Evet, öyle bir kişi geldi ama çok beklemedi, hemen gitti» dedi. Kalakaldım olduğum yerde, yıkıldım.

— Ne o, neyin var, ne işin var buralarda dedi tanıdık biri.

— Mutlulukla randevum vardı da... dedim.

Ötesini söyleyemedim.

ERHAN TIĞLI

Yazısız

BİR TARTIŞMA!

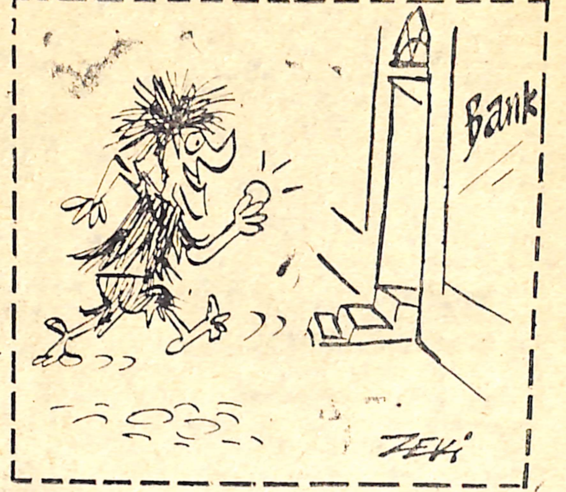
«Bağırsak enfeksiyonu...» «Hayır, düpe düz kolera bu!» derken.. Nuri ile Fikri birbirine girdi. Durum tam kavgaya dönüşürken Nuri'nin arkadaşı orta hakem Hayati düdük, cebinden hemen bir teklik çıkararak soruna çözüm getirdi, işi tatlıya bağladı.

Hayati Düdük, elindeki tekliği havaya attı... «Yazı!» diyen Nuri kazandı.. «Tura!» diyen Fikri tartışmayı böylece kaybetti. Nuri: «Demek neymiş?.» diye sorunca... Fikri: «Bağırsak enfeksiyonu imiş.. kabul ediyorum etmesine de...» dedi «Ben Hayati Düdük'e üzülüyorum!..» Nuri «Neden?» diye sordu.

Fikri «Nedeni var mı?.. Havaya attığı tekliğin bir yüzünde Kolera yok muydu?.. parayı yerden alıp cebine attı... Şimdi Hayati Düdük'ün cebinde hem kolera, hem bağırsak enfeksiyonu var!» dedi.

Yazısız

DUYURU!

Yarın Sarayburnu'nda saat 13-14 arası ayağıma taş bağlayıp intihara teşebbüs edeceğimden tüm eş-dost ve akrabalarım haklarını helâl etsinler.

Bilhassa yüzme bilen dostlarıma ve akrabalarıma duyurulur.

BEHÇET KAŞAR

PARA ETMEYENLER

Düşüyor
Paramızın
Durmadan değeri..
Doğru oturup
Konuşuyorlar
Eğri.
İçlerinden biri.
Süleyman'ı
Erbakan'ı
Türkeş'i
Etse idi eğer para
Düşer miydi
Paramızın değeri?

GERİCİLER

Balık baştan
Kokarmış..
M.C. kıçtan
kokuyor!

TÜNEL

Ünlü İSPANYOL mizahçısı Ramon Gomez, trende karşısına bir zenci oturdu mu kendisini tünelden geçiyor zannedermiş!.. Bizim karşımıza bir zencinin oturmasına gerek yok!

Aslında, karanlık bir zencinin kara derisinden gelmiyor!.. Beyazlardan geliyor asıl karanlık. Kim bu beyazlar? Bizdekileri kuşkusuz hepiniz bilirsiniz. Ben gene açıklamakta yarar görüyorum ve açıklıyorum: Demirel, Erbakan ve Türkeş! Bunlar karşımızda, iktidar koltuğunda oturdukça tünelden çıkma olanağı bulamıyacağız!

Haksız mıyım?.. Ne dersiniz?

PADİŞAHIM ÇOK YAŞA!

Yıldız Sarayı bahçesinde bir kaç papağan varmış...

Papağanlara, padişah yaklaşınca «Padişahım çok yaşa!» diye bağırmalarını öğretmişler.

Sultan Hamit bahçeye çıkınca, daha uzaktan padişahı gören papağanlar başlarlarmış bağırmaya:

«Padişahım yok yaşa!»

Bir gün Sultan Hamit'e çok benzeyen bir saray mensubu bahçeden geçerken kendisini padişah sanan papağanlar başlamışlar bağırmaya:

«Padişahım çok yaşa!»

Üzerine devrin korkusu sinmiş bu zat, korkudan düşüp bayılmış.

Bu arada papağanların dikkati bu zat'a dönük olduğundan Sultan Hamit'in bahçeye çıktığının farkına varmamışlar. Padişah bu sessizliğe fena bozulmuş. «Bre nedir bu sessizlik?. Bu papağanlar ne deyu susarlar?» diye çevresindekilere gürleyince... Yerde baygın yatan zat, birden kendine gelmiş, yerinden fırlayarak papağanların yanına tünemiş başlamış bağırmaya:

«Padişahım çok yaşa!» «Padişahım çok yaşa!»

Geçen gün, bir papağanın turistlere, Tarihi papağan, Sultan Hamit'in papağanı diye satıldığını görünce bu fıkrayı hatırladım.

Fakat, Sultan Hamit'in papağanı diye turistlere satılmak istenen papağan günümüzün papağanlarından biri idi kuşkusuz! Öğretmenlerine rağmen, «Padişahım çok yaşa» demekten hoşlanmayan bu papağan, nezleli biri hapşırınca, öğretmedikleri halde:

«ÇOK YAŞA» demeyi ihmal etmiyordu.

— Yere çıplak ayakla basma, üşütür hasta olursun!

Sihirli Düğme

AYAKLANMA başarısızlıkla sona ermiş, Boddie hapsi boylamıştı. Hücresinin penceresinden hapisane avlusunda infaz edilen bütün cezaları büyük bir soğukkanlılıkla izliyen Boddie, diğer ihtilal şefleri gibi sırası geldiğinde aynı vekarla ölüme meydan okuyacağına yemin ediyordu.

Berrak gökyüzünde birkaç akbaba kanat açmış, planetler gibiydi. Tropik adalarının dağlarından kopan rüzgâra barut ve çiçek kokusu karışmıştı.

Ada halkının çoğu General Maximilien Kaul'un totaliter rejimine sadık kalmıştı. Bununla beraber, Boddie sırasının pek çabuk geleceğine de inanmıyordu. Çünkü ayaklanma her ne kadar başarısızlıkla sonuçlanmışsa da, onu hazırlıyan Büyük Şefin adı henüz meçhul kalmıştı. Diğer küçük şeflerin hepsi kurşuna dizilmiş ve verdikleri yemine sadık kalmışlardı. Ya O?... Kuşkusu yoktu aynı şekilde davranacağına. Ama işkencelere dayanamıyordu. Midesindeki keskin acı gözlerinden yaşlar akıtıyordu.

General Kaul tutuklularına eski metodlarla işkence ederdi. Beyin yıkamak gibi sentetik metodlara güveni yoktu. Hem onları kadınımsı bir güçsüzlükle adlandırarak küçümsüyordu da. Dayak, dayak, derdi her zaman. Canlarını çıkartasıya sopalatıyor, kamçılatıyordu tutuklarını. Acımasız, güçlü bir adamdı. Attırdığı dayaklara şimdiye kadar dokuz saatten fazla kimse dayanamamıştı. Pelte haline gelen tutuklar sürüklenerek duvar kenarına çekiliyor, kurşuna diziliyorlardı. Boddie ise beş gündür dayanmış, henüz pelte haline gelmemişti.

General Kaul bürosunda, kâğıt yığınları arasında, koltuğunda oturmuş, gözlerini kısmış, düşünüyordu. Karşısındaki iskemlede oturan sakin bakışlı ufak tefek adam dikkatle ona bakıyordu. Başında hasır bir şapka, sırtında oldukça eski bir kostüm taşıyan bu adamın yüzü kırış kırıştı.

Masasının gözünden bir şişe viski çıkaran Kaul onu ağzına götürüp birkaç yudum içtikten sonra, karşısında oturan ufak tefek adama uzatarak:

— İçmez misiniz doktor Damien? diye sordu. Yarının şerefine için. Tutuğunuz belki yarın bize Büyük Şeflerinin adını söyliyecektir.

Şişeyi alan Damien:

— Biraz içeyim, dedi. Ama bu içiş, beni yapmağa zorladığınız işi unutmak içindir. Çok garip durumdayız General. Siz Boddie'yi öldürmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bense onu yaşatmak için bütün gücümle çalışıyorum. Siz sopalar attırıyor vücudunu kan içinde bıraktırıyorsunuz, ben yaralarını yıkayıp merhemler sürerek onu ertesi günkü işkenceye hazırlıyorum. Ama daha uzun sürmez bu iş...

— Büyük Şefin adını söylemeden ölürse gerçekten yazık olur emeklerimize.

— Sadece, ölürse yazık olur. Henüz genç bir adam. İşkence etmeden, konuşturacak başka bir metodunuz yok mu General?

— Yok doktor. Hem bir haine acımakla beni hayretler içinde bırakıyorsunuz!

— Doktor çıkarken, hastalarıma yardım edeceğime, her kim olurlarsa olsunlar, yemin etmiştim. İnanınız general, tedavi etmem için elime her kim verilse onu yaşatmak için bütün gücümle çalışırım.

Kaul alayla yüldü.

— Gerekirse, bu cahil köylüler için hayatınızı bile verirsiniz değil mi doktor?

— Doğal olarak. Doktorluk yeminim, var olmanın temeli bu. Boddie'yi öldürmenize engel olacağımı bilsem, elimden geleni esirgemem.

— Benim istediğim Boddie'nin ölmesi değil, bu ayaklanmayı organize eden büyük şefin adını öğrenmek! Bunu da söyliyecektir...

— Beş gündür söylemedi. İnsan gücünün de sınırları vardır...

General Kaul hiddetle ayağa kalktı. Güçlü yumruğunu tahta masaya indirerek:

— Söyleyecek, konuşacak, konuşacak, diye haykırdı.

Ama birden, rengi sapsarı olarak titremeğe başladı. Az evvel hırsla kalktığı koltuğa çöktü. Kuru bir yaprak gibi titriyor, güçlükle nefes alıyordu.

— Doktor, bu uğursuz ağrı... yine tuttu... çabuk bir şeyler yapınız, diye kekeledi.

Doktor yere bırakmış olduğu çantasından üç küçük şişe çıkararak içindeki renkli sıvıları küçük bir kapta karıştırdıktan sonra:

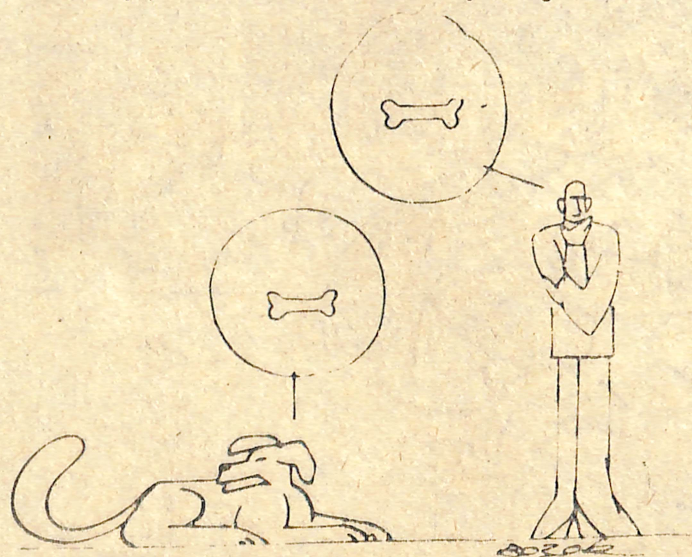
— İçiniz bunu, dedi generale.

Birkaç dakika sonra generalin yüzüne renk gelmişti.

— Sürekli olarak bu kadar çok içer ve hiddetlenirseniz, en kısa yoldan dünyanızı değiştireceksiniz... Kalbiniz fazla dayanmaz.

— Kalbimde bu ateşi duyar duymaz sizi çağırırım, sizde renkli sularınızla onu söndürürsünüz, olur biter.

— Her çağırışınızda burada bulunmama dua edin öyleyse! Zira beceriksiz bir elin hazırlayacağı ilaç kötü sonuçlar doğurur.

— Et fiyatları yükseliyor —

— Hıh! Adada tek doktor siz değilsiniz ya!

— Siz, askerî hastahanede bulunan o kasaplara doktor mu diyorsunuz? İhtilalden önce adada biz üç doktorduk. Ama iki arkadaşımı askerleriniz öldürdü.

— Şu halde size iyi bakacağım. Buna emin olabilirsiniz.

Kaul viski şişesini yeniden kavrıyarak bir yudum içtikten sonra:

— Tıbba muhtaç olmak nefretle dolduruyor içimi, diye ekledi. Bir düşkünlük belirtisidir bu...

— Neden bir süre yatıp dinlenmiyorsunuz? Dinlenmek kalbinize iyi gelecektir...

— Bir sakat gibi yatmaktansa ölmeği tercih ederim. Bir devlet şefi için öyle acı bir durumdayımki... Tanrım, ne yaptım da kurbanı oldum bu illetin?

— Belki Boddie de aynı soruyu kendi kendisine soruyordur, diye Damien sakin bir sesle cevap verdi.

— Ama Boddie istediği an derdinden kurtulabilir. Bir kelime, tek kelime onun buradaki acılarına son verebilir ve o hür bir adam olarak buradan çıkar gider.

— General, Boddie, vücudunu kurtararak ruhunu öldürecek insanlardan değildir. O, dokuz yaşından beri şeker kamışı tarlalarında çalışarak ailesini besledi. Ne güçlüklerle savaştığını ben biliyorum. Böyle bir adam büyük bir ruh gücüne sahiptir. Eğer ruhunu mahvederseniz, kendisini ölünceye kadar hür hissetmiyecektir.

— Konuşacak. Er veya geç, konuşacak. Ben güçlü bir adamım doktor. Bir erkeğin sahip olması gerektiği tek şey de güçtür. Sadece ona saygım var.

— Siz bir askersiniz general, bense doktor. Ben hayata saygı duyarım, bütün zaafların rağmen. Bu nedenden, sizin her gün öldürüşe döğdürdüğünüz Boddie'nin yaralarını sarıyor, onu yaşatmağa çalışıyorum.

— Boddie sizin fikrinizde değil ama, diye Kaul alayla güldü.

— Ne demek istiyorsunuz?

Kaul bürosunun çekmecesini çekerek küçük bir düğme çıkardı. Düğmeyi doktorun önüne doğru itti.

— Bir düğme. Alelade, ufak bir düğme, dedi ona hayretle bakan doktor.

— Bunu Boddie'nin cebinde bulmuş askerlerim. Ama o, alelade bir düğme değil sandığımız gibi Boddie çırpınmış onu askerlerin eline vermemek için ve ağzına atmağa çalışmış.

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum.

— Bakın, dikkat edin ona, sağlam ufak bir düğme ama, ortası biraz ayrık... İçi zehir dolu imiş. Bunları yine Boddie'en öğrenmiş askerler. Onu yutabilseydi, ölecekti.

— Hiç değilse, çarçabuk ölecek ve ızdırap çekmiyecekti, diye Damien mırıldandı.

— Biz de ihtilal şefinin adını öğrenemiyecektik.

Kaul düğmeyi masa üzerinden alarak yeniden çekmeceye koydu. Sonra ayağa kalktı:

— Ben artık gitmek zorundayım doktor, dedi. Siz istediğiniz kadar burada kalabilir ve viskimden içebilirsiniz.

Kapıya doğru yürüdü. Oda kapısı kapanınca, Damien oturmakta olduğu iskemleden kalktı. Endişeyle çevresine baktı. Ve generalin bürosuna yaklaştı. Tozlu çekmeceyi açtı. İçi zehirle dolu düğme oradaydı. Elini düğmeye doğru uzattı.

...... Ertesi sabah, güneş palmiyelerle dolu bu şirin tropikal adayı aydınlatırken, doktor Damien'i Boddie'nin hücresine getirdiler. Çimento kaplı hücrede bitkin yatan tutuklu inliyordu. Damien ona yaklaşarak evinden gelirken hazırladığı morfin iğnesini koluna batırdı. Nöbetçiler gitmişlerdi. Birkaç saniye sonra tutuklunun iniltisi durmuştu. Kısık bir sesle: — Konuşmadım, konuşmadım, dedi.

— Boddie, dinle beni, diye fısıldadı Damien. Beni işitiyor musun?

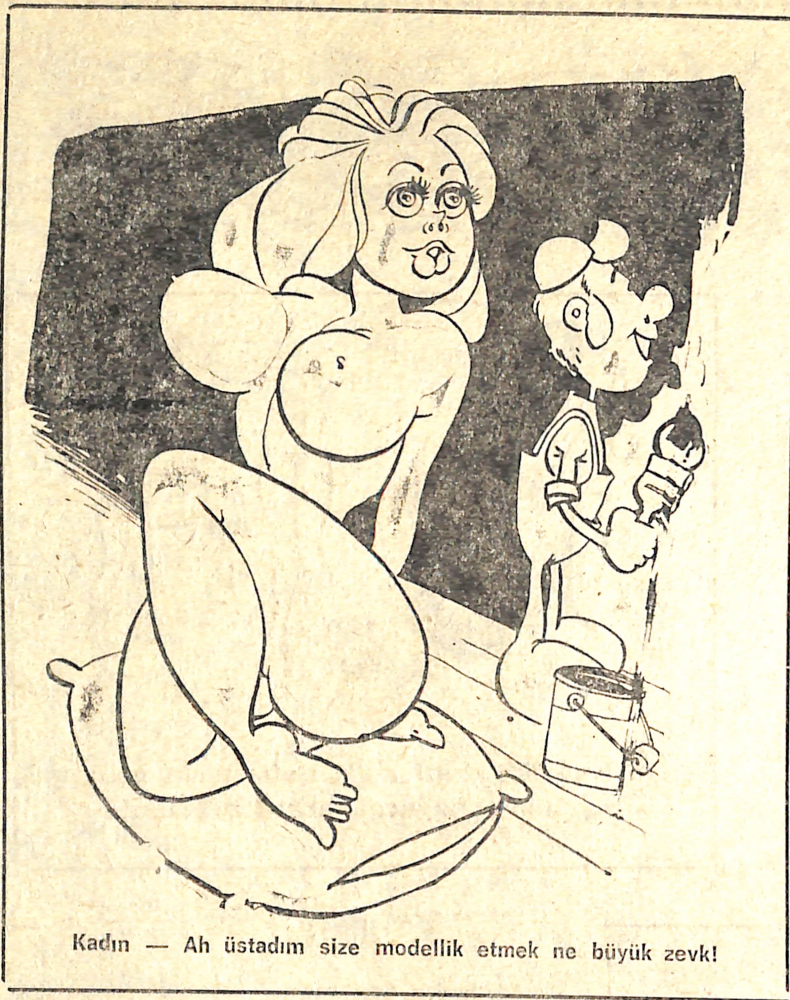
— Evet Damien. Onun adını söylemedim. Söylemiyeceğim de.

— Seni buna zorlamıyorum. Bak, sana ne getirdim. Al. Onu Kaul'un bürosundan çaldım Boddie, Damien'in uzattığı düğmeye baktı. Gözlerine inanamıyordu.

— Veriniz... veriniz doktor... acılarım sona ersin.

— Ama onu hemen yutmayınız. Kaçışımı hazırlıyacak olan kısa bir süreye ihtiyacım var. İşte düğmeyi cebinize koyuyorum. Ama gece olmasını bekleyiniz Boddie. Hava kararır kararmaz onu yutarsınız. General onu benim size verdiğimi anlıyacaktır. Bu iyiliğime karşılık, biraz daha ızdırap çekiniz ve hiç değilse kaçmamı sağlıyarak benim hayatımı bağışlayınız.

Boddie olur anlamında başını salladı. Hücre kapısı kapanıp doktor gittiğinde o mutluydu. Düğmenin soğukluğunu ince gömlek cebinde hissediyor, beş altı saat sonra her şeyin sona ereceğini düşünerek seviniyordu.

Kadın — Ah üstadım size modellik etmek ne büyük zevk!

Acılarla da dolu olsa, gün yavaş yavaş ilerledi ve akşam oldu. Hava iyice kararınca Boddie, doktor Damien'in adadan kaçmış olduğunu düşünerek düğmeyi ağzına attı.. Bir dua mırıldandıktan sonra onu dişlerile ezdi, düğmenin içindeki toz dili üzerine yayıldı.

Üç dakika sonra, general Kaul'un telefonu çaldı. Ahizeyi kulağına götüren general bir küfür savunarak dışarı, hapisaneye koştu. Gardiyan:

— Ona ne oldu bilmiyorum efendim, diye kekeledi. Bir deli gibi çırpınıyor ve düğme görevini yapmadı diyor... Kendisini ya hemen öldürmemizi, yahutta serbest bırakmamızı, karşılık olarak büyük şefin adını söyliyeceğini söylüyor...

Kaul her şeyi anlamıştı. Derhal bürosuna dönerek çekmecesini açtı. Düğme yerinde yoktu. Ama memnundu. Neler olup bittiğini tahmin ediyordu, her ne şekildeyse, durum lehindeydi. Boddie büyük şefin adını söyliyerek serbest bırakılmıştı. Quierez idi bozguncu. Kalbi ağrımaya başladı kısa bir süre sonra generalin. Hem ağrısını dindirmek, hem de alay etmek amacile doktor Damien'i çağırttı. Gülerek:

— Doktor, nasıl oldu da o ölüm hapını tutukluya verdiniz! dedi. Hani yaşama saygınız vardı?

— O her zaman, diye cevap verdi Damien. Ben düğmeyi değiştirerek içine şeker koydum. Bu şekilde, onu ölümden kurtardım. Siz de istediğinize kavuştunuz..

— Ama, onun konuşacağını nereden bildiniz

— Son ümidiydi düğme. Ondan bir şey elde edemeyince son raundda yere serilen bir boksör gibi gücünü yitireceğini biliyordum. Psikolojik bir durum... Hem artık, ihtilal şefi Quierez'i de öldüremezsiniz. İhtilal sona erdi nasıl olsa...

— Ama intikamım?
— Onu alamıyacaksınız.
— Kim alıkoyar beni bundan?
— Ben.
— Alay mı ediyorsunuz doktor?

— Hayır. Gerçek düğmenin, zehirli düğmenin bende olduğunu unutuyorsunuz general.

— İlaçlarıma katarak içindeki zehiri, beni mi öldüreceksiniz yoksa Ama bu sizin yemininize aykırı bir davranış olmaz mı doktor? Unutmayınızki, bende sizin hastanızım!

— Çok doğru söylüyorsunuz. Sizi öldürecek değilim. Yalnız, eğer hemen cezaevine telefon ederek Quierez'i serbest bırakmalarını söylemezseniz, onu kendim yutacağım. Adada tek doktor, sizin kalp ağrılarınızı dindirecek olan tek doktorun da yok olmasını istemezsiniz sanırım...

Damien cebinden ufak düğmeyi çıkardı. Ağzına attı.

Bir deli gibi telefonu kavrayan Kaul cezaevinin numarasını çevirirken:

— İstediğinizi yapıyorum, lütfen düğmeyi çiğnemeyiniz, dedi.

Çeviren: Süheyla Aykut

ZEKİ

— Emekliler zor durumda —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

CÖMERT

Müşteri telâşla antikacı dükkânına girdi.

— Bir hafta önce sizden aldığım karyolada markiz Pompadurun yattığını söylemiştiniz, dedi. Oysa edindiğim bilgiye göre marki Louvier için yapılan bu karyola, sonradan kont Laytrec'in eline geçmiş, daha sonraları da dük Orlean'la vikont Maure'nin olmuş. Yani markiz Pompadur bu karyolaya hiç bir zaman tek başına sahip olmamıştır.

Antikacı:

— Yanılıyorsunuz mösyö, dedi. Karyola markizindir. Saydığınız erkek isimlerine gelince, merhume son derece cömertti. Öyleki, yatağını bile başkalarile bölüşürdü!

— Ne becerikli değil mi?.. Daha plâja gelir gelmez top oynayacak arkadaş buldu!..

PİPO

Anatole büroya geldiğinde, piposunu evde unuttuğunu farketti. Neyseki şef de henüz gelmemişti. Bundan yararlanarak çabucak eve döndü. Ama içerden gelen tanıdık sesler yüzünden odaya giremedi. Kapının aralığından baktı, şefle kendi karısı karşılıklı oturmuşlar gülüşüp söyleşiyorlardı. En iyisi kimseye gözükmeden yeniden büroya dönmekti.

Soluk soluğa daireye girdi. Masasının başına geçti, bir sigara yaktı. Anatole'un sigara içtiğini gören arkadaşı sordu:

— Piponu aldın mı?

— Alamadım, dedi Anatole. Az kalsın yatak odasında şefle burun buruna gelecektim!

— Gözümdeki çöpü çıkarmak için ne bekliyorsun?

TURİST

Saatlerden beri yağmur yağıyordu. Ince elbiseler giymiş olan bir mösyö bir ağaç kütüğü üzerine oturmuştu.

Arabayla bir köylü geçti yanından. Köylü geri dönerek:

— Tatilde olduğunuz anlaşılıyor mösyö, dedi. Arzu ederseniz siiz bulunduğunuz otele bırakayım.

— Teşekkür ederim ama istemem, diye cevap verdi yabancı. On dakika sonra güneş batacak, saat bunu gösteriyor. Ve bana buradan güneşin batışının harikulâde olduğunu söylemişlerdi. Bunu kaçıracağımı mı sanıyorsunuz?

— Ne kadar hızlı koşarsan o kadar iyi olur, zira usta bir atıcıyımdır!

CENTİLMEN

İngiltere'de, sise lânetler ederek arabasını süren kibar bir adam, önündeki arabanın sinyal ışığından yararlanarak ilerliyordu. Bir süre sonra önündeki araba zınk diye durdu; sinyal ışığını izliyen araba bütün şiddetile duvara vurdu. İki centilmen de arabalarından çıktılar.

— Ansızın durmasaydınız size çarpmıyacaktım, dedi arkadaki arabanın sahibi. Durmasaydınız ne olurdu sanki?

Diğer centilmen cevap verdi:

— Duvarına bindirdiğim apartmanın alt katı herhalde garaj olurdu!

YEDEK

Araba kullanma sınavında, öğretmen bir kadına sordu:

— Saatte 100 hızla arabanızı sürdüğünüzü farzedelim, tekerleklerinizden biri birdenbire çıktı, ne yaparsınız?

— Bunun hiç bir önemi yok, diye kadın cevap verdi.

— Ya, öyle mi buluyorsunuz?

— Tabii, çünkü ben daima arabamda yedek bir lâstik bulundururum!

MAHKEMEDE

Kötü bir kadını mahkemeye getirmişlerdi. Çünkü kocasını zehirlemişti.

Yargıç sordu:

— Kocanızın kahve fincanına zehir koymuşsunuz, hiç vicdan azabı duymadınız mı?

— Duydum, diye kadın cevap verdi.

— Oh, oh... Neler düşündünüz?

— Kendi kendime: (Bu kahve çok sıcak, umarım içerken ağzını yakmaz!) dedim.

İSTASYON

Büyükbaba yemekten kalkmış, koltuğuna yerleşmişti. Az sonra horultularla uyumağa başladı. Madam odaya girince, küçük oğlunun büyük babasının ceket düğmelerini burduğunu görünce sordu:

— Ne yapıyorsun?

— Başka bir istasyon bulmağa çalışıyorum anne, diye çocuk cevap verdi. Çünkü burası fazla parazit yapıyor!

RÜYA

Delikanlı, sevgilisine:

— Dün gece rüyama bana çılgınca aşık olduğunu gördüm, bunu neye yoruyorsun, dedi.

— Rüya görmüş olmana, diye kız cevap verdi!

YAZISIZ

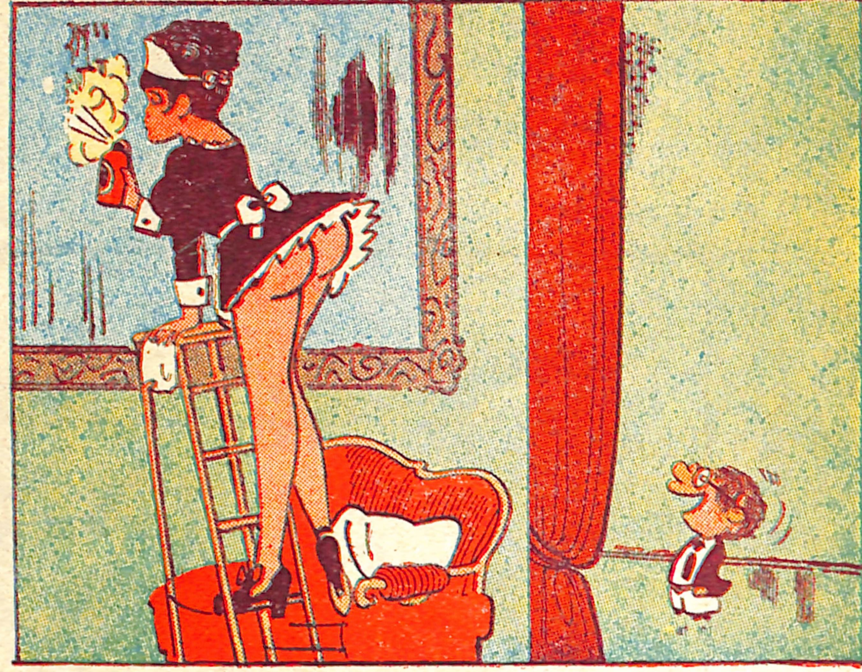
"EMEKLİLERE İKRAMİYELERİ KADAR EV KREDİSİ"

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

..şükürler olsun!

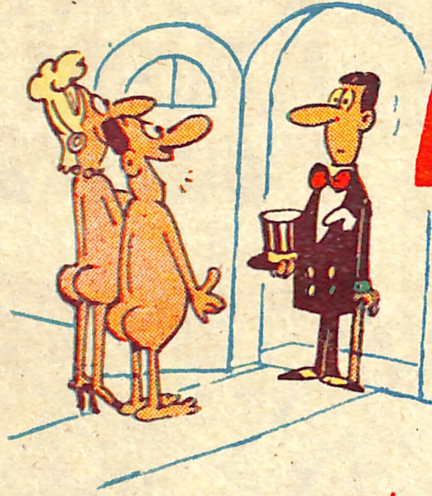

-BABA! HİZMETÇİ TEN RENGİ KİLOT GİYMİŞ BUGÜN!..

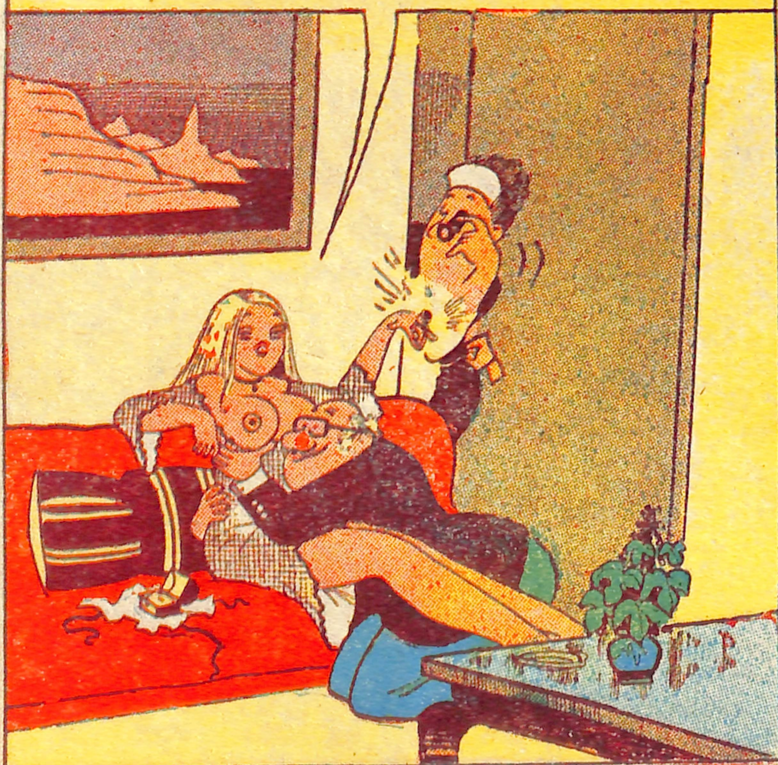
Akbaba

-BENİ ZENGİN SANARAK KIZIMLA EVLENMEK İSTİYORSAN VAZGEÇ BU SEVDADAN DELİKANLI!

MAL BEYANI!

BENİM SİZE SUNDUĞUM HAKİKİSİ... BAKALIM SENİN BANA VERDİĞİN HAKİKİ Mİ?..

-EYVAH! BİZİM KAPICININ OĞLU BU!.. YANDIM!